

“အရှင်ကြီး ပဲလင် တောဝဲမယ်”

ကမ္ဘာ့ရွှေဘိဝံသ ၂၀၆: ၂၀၆

“ထက် အောဝဲရယ် - - နင်လှိုင်ရက်တယ် - - လွင်လွင်
လေး ဟာတကယ်အနား စရာတောဝဲမလေး တစ်ယောက်
ပါ - - ဟယ်”

“ဆရာမ - - မေနှင်း မေဝဲတ - - တစ်ဖက်တစ်
ပြောရင်း - - ပက်လက်ကုလား ယိုင်း - - နောက်မိကိုမနေ
ကလို့မင်နေဘက်ပြန်လေး လက်မေဝဲင်း ပင်္ဂေါ - - တင်ထား
လိုက်ပြန်သည့်။”

ထက် အောဝဲကလည်း မနေကလို့ပင် - - ဆရာမရှေ့
ပြင်း ပြင်နွှဲဖိတ်ပျက်လက်ပျက် - - ယိုင်းချလိုက်ရဘဲ အောဝဲ
ထီး ပင်္ဂေါ - - ဆရာမ၏နုထွတ်ထွတ် ဖြိုင်း ထောဝဲစွဲ
များ ကိုအနီး ကပ်ဖြင့်ခွင့်ပြုနေလေ၏။ ဆရာမ - - ရှိင်း
မွေး နှစ်မင်္ဂလာ - - အတော်ရှည်နေသည့်ကိုင်း - -
ခြေမှတ်ဖက်ကို - - ကုလား ယိုင်းပေါ်တင်ထား၊ ထော
ပြောဝင်္ဂမင်အရှေ့ပိုင်း မျက်နှာဝဲဝဲ - - “ဖူး ဖူး ကြီး”
ခုံးတင်း နေထောနေရာကိုင်း - - ခြေထမ်း ရှိအမွေး
နုလှိုင်လှိုင်လေး များ ကိုင်း - - ရွှေရသောအခါ - - “
လွင်လွင် နှင်း နေ့လယ်ပိုင်း က “ကတိ” ထား ထော
ရှိနေဖြင့်ထက် အောဝဲမှာ - - အရွှေအကြွေထွေရဲဖိတ် ရွှေဝင်
နေပေရာ - - ဆရာမစောဝဲပတ်ကြီး ကိုအား ရပါး ရ
ကြီး - - ဖြုတ်ချင်ထောဝဲဖိတ်ကပေါ်လာ၏။”

အပိုင် နေအခက်ချီး - - ဘဝချီးဖြင့် - - ကျေးဇူး
ကနီး တတ်သောသူတစ်ယောက်အဖြေဆရာမမြင်မှာကိုလ်
ပြောဝဲကလို့ - - ရင်ထဲ၌ - - ဖိတ်အစဉ်ကလွန်ပွဲလေး ကျင်း

တံဒိတ်ဒိတ်ခုနစ်။ ဆရာမ မေနှင်း ကတော့ -- ချစ်တပည့်
 လေး နှစ်ချစ်တပည့်မလေး -- သူမရှိခင် -- သူမရှိပေါ်
 မှာ -- အလွန်အကျွံ ဖွေဖြစ်ကုန်ကြသည် -- ဆိုသောသတင်း
 က -- လူတို့တုံ့လျှင် ခြောက်ခြား စေ၏။ လူတို့ ဆိုနိုး ဆား
 ပုလင်း မေနှင်း မောင် -- ဟုတစ်ကျောင်း လုံး ကလေး
 စား ဖြောက်ပွဲ နေကြကတော့ -- မိမိတစ်မှ ပျော့ညံ့သော
 အတိုင်းအထွတ်များ ဖြောက်သုတမ်း သား ပျံသမီး ပျံလေး
 များ အညွန့်အဖူး လေး ထွေ -- အချို့ ခဝမည်ဆိုလျှင် မေ
 နှင်း -- မိမိအဖြစ်ဟုသာပြင် လေသည်။

ထက်အောင်ဖခင်အား လည်း ခေါ်ယူဖွင့်တရမည်
 ဟုစိတ်ထဲက -- တေး မှတ်သား လိုက်ပါ -- မျက်လုံး တို့ဖွင့်
 ဖြည့်လိုက် သောအခါ -- မိမိဆို နေရာအလား ဆိုင် ရှေ့ကြမ်း
 ပြင်ဦးထိုင်ရင်း -- ခြေနှစ်ချောင်း တင်ထား သော
 ကြောင် ရှေ့ခွံ -- တင်း နေသောထမီမျက်နှာပြင်ကို --
 စား တော့ဝါး တော့မလိုကြည့် နေကာတံ့ထွေး တနင်နှင်
 ဖြစ် နေသောအသက် (၁၅) နှစ်ခန့် မောင်ထက် အောင်
 ကို ထွေလိုက် ခု လေသည်။

ဒီကောင်လေး မေနှင်း ဆိုလိုရာက နေခဲ
 သည်မှာ လေး လကျော် ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ တစ် ကျောင်း
 လုံး ခွဲအစိုး ဆုံး ဖြစ် သော -- အက် (၆) အတန်း ပိုင်
 ဆရာမအဖြစ် မေနှင်း ကရဲရဲကြီး တာဝန်ယူခဲ့ပြီး နောက်
 ကျောင်း ခွဲရွတ်တန်း နှစ်ခါကျ -- မောင်ထက် အောင်
 ကိုတဖြေး ဖြေး ပုံသွင်း လာခဲ့သည်မှာ အတော်အတန် လေး
 ဆိုင်ဖြင် နေပြီဟုဆိုရ မည်ဖြစ်သည်။

လခင်ခါလေး ပွဲများ အောင်လာကာ -- အနေ
 အတိုင်းပြုပြင် ပြောင်း လဲလာသည်ဟု မိမိမိသားစု ကျွန်ုပ်
 များက မိ -- နေလည်က -- သင်္ချာလာလေး သောမိမိ

အတန်း ထွင်း မှ လွင်လွင် ဆိုသောဖြူဖြူဝဝတစ်တစ် လေး
 ကိုထက် အောင်ကွင်း ဖွင့်လိုက်ခြင်း ကြောင့် ဆရာမ မေ
 နှင်း မခါယဖြစ် နေ၏။ ယခင်တစ်ဖန် -- မိမိကိုယ်ပင်
 ရော နှော နှစ်ဖြူချစ် သော အကြည့်နှင်မိမ်း မိမ်း ရဲရဲ
 ကြီး ကြည့် နေပြန် သောအခါ -- ။

အောက်လမ်း ဆရာ -- စည်း မနိုင်းသက်သို့တဖြေး
 ဖြေး နှင်တုန်လျှင်လင် လေ တော့သည် -- မေနှင်း
 မောင် -- တုံ့လျှင် ခြောက်ခြား မည်ဆိုလျှင်လည်း ခြောက်
 ခြား လောက်သဖြင့်သည်။ မနေ့ညက -- ထက်အောင်ဆို
 ခန်း ရှေ့မှ -- ဖြစ်သွား ဆိုက် -- ည (၁) နာရီကျော်
 နေသံတိုင်း -- မခိုက် သေး ပဲ -- ပထန် နိုး -- ကနိုး နိုး တူ
 လီး တန်ဂြုဉ်တုတ်တုတ်ကြီး ကိုကိုင်ကာ -- ဝှမ်း တိုက် နေသည့်
 အား လေး ပေမီး ချောင်း အလင်း ရောင်ဖြင့်ထင်
 ထင်ရှား ရှား ထွေခဲ့ရ၏။

အရှည်ရှင်လက်မ -- လုံး ပတ်ချစ်လက်မခန့်
 သောလီး တန်ကြီး က -- ငါး ရှည်ခဲ့ပြီး တစ် ကောင်လိုပင်
 မေနှင်း မျက် ရေထဲကမထွက်နိုင် အောင် -- အတင်း အက်
 နှင်ပြည့်စုံလှ လေသည် -- အသက် (၁၆) နှစ်အရွယ်မှာပင်
 မတရား ကြီး မား တုတ်ချိုင့်တုတ်ခဲ နေ သော သူလီး ကြီး
 မှာ -- အပျိုကြီး -- မေနှင်း အထက်ရောက်ဖြာ ဝေရော
 ကြီး -- စိတ်ကူး ယဉ် နှစ်လွန်ချင် နေရာကြီး ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။

လို့သော် -- ဆရာ နှင်တပည့်ဆိုသည်ကသား သမီး
 နှင်မိတလိုပင် -- ထား ပုံရမည့် မေနှော ကြောင်ဆရာမ
 မေနှင်း သူမ၏ကတေတိတ်များ ကို -- နိုး နှစ်သား ခဲ့ရ
 လေသည်။ ယခုတော့ -- ကိုယ် တော်က -- ပေါ်တင်ကြီး
 ရှိ နေပြန် လေပြီ။ အသက် (၃၀) နှစ် ကျော် ဝှမ်း စအရွယ်
 ဖြင် သောလည်း ဆရာမ မေနှင်း အသား အရေကန့် ဖြင့်

ဝင်း ဝါမုတ်ညွတ် နေသည်။ ဆရာမ၏ -- တင် ပါး မြီး လှပ
မှတ -- ဈေး -- ရုံး -- ကျောင်း များ မြီး -- ဟိုး လေး
တ ကျော် ကျော်ဖြစ် နေသည်ကိုထက် အောင်ကြား ခဲ့သိခဲ့ရသည်။

ပြောလဲ ပြောချင် စရာပင် ဖြစ်သည်။ ရင် -- ၃၄
ခါး -- ၂၂၊ တင် ၃၆ ဟူ သောအတိုင်း အထွတ် ထွက် --
အင်မတန်အချိုး ညီလှပ သော -- ကျောက်ဆင် ဂုတ်တုတ်ဆီချ
၏အချိုး အစား များ ပင် ဟုတ်ပါလား။

ထက် အောင်မှ အပြစ် ရှိသည်ကိုလည်း -- လည်စင်း
ခံရုံသာ ရှိပါ တော့သည် -- ဆရာမ နှင့် အတူလာ နေရ သော
ကြောင့် ဆရာမ ရေချိုး သနပ်ခါး လိမ်း -- ထမင်း အိုး
တည် -- အိမ်ထဲသို့ တက်အစေ -- ဆရာမ -- မြင် တွေ့ နေရ
ဖြူ။ နံ့မည် ကျော် ဖင်ရိုင်း မြိန် နှင့်လည်း လက်ပွန်း တတိုး
နေရ သော ကြောင့် ထက် အောင် -- စိတ် ထွက် ရောက်
တက် -- ဖြစ် ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောခဲ့သလိုပင် -- အပြစ် ရှိသည်ကိုလဲ -- လည်စင်း
ခံရုံသာ ရှိ တော့သည် -- ဆရာမ အံ့မှမျိုး မွေး သော ကိုင်း နံ
လေး က -- ထက် အောင် အတိုင်း မက်စရာ -- ဖြစ် နေ
ရသည် -- မွေး မွေး ပုံပုံ -- ဆရာမ ကိုယ် နံ့ လေး ကိုကထက်
အောင် -- ကိုပြု နေ၏။

“ဟဲ့ -- ကျွန်ုပ်တို့ လုပ် နေတာလဲ”
ယောက် တော့ ယောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပြီး -- မေ
နှင်း ခ များ -- ဗီဗီဗီသံ ပင် -- က ယောင် ခြောက်ခြား
ဖြစ် နေ ပြန်သည် -- တုလား ထိုင် ပေါ် တင်ထား သော
နှစ် ခက်ကိုက များက ရှင်း ပြင် ပေါ် သို့ပြန် ချသည်။ လက်
တန်း နှစ် ဖက်ကို -- ကျစ်ကျစ် ပါ အောင် ဆုတ်ကို ငြိမ်း ထက် အေါ
စိတ် ထွက် ရောက်က ရက် -- ဖြစ် ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုအခါမျိုး ကျ တော့လဲ အလွန် အင်ပြင်း ထန်လှပါ
သည်ကို သော -- ဖြေ ဟောက် မြီး -- အလွယ်ဆရာ
နှင် တွေသလို -- ခေါင်း လေး က -- ငုံ့လို့ ငြိမ်ဝပ်သွား
ရှာပြန်သည်။

“နှင် ကြောင့် -- ငါ သေချင်တယ် -- ထက် အောင်
သေချင်တယ်” ပက်လက်တုလား ကို ငိုတို နောင့် ထွန်း ကန်
ထရင်း -- ခေါ်မော နိမော နှင့် ပြောကတ -- ဆရာမ
မေနှင်း -- မှတ်တော် ဂုတ်လိုက် လေသည်။ ကိုအခါ -- ဖြစ် မ
ဗိန်း တလေး ထွေထွေ -- ရှား ပါး သော ဖြစ် မေး သိအ
ဂုတ်အ မောင့် -- အောင် ထောင် မောင့် -- မောင့် မြီး ဖြီး
တွေ့ရ၏။ အလုံး အတည် နှင် အဂုတ်အ မောင့် က မင်း မြက်
စိုး မြက် -- နန်း ထိုက်သုတု -- တင် ခေး လောက် သူပြစ်
သည်။ ထက် အောင် ဆုတ်ချင်း မှတ်ပြီး က မူ -- ဆရာမ မေ
နှင်း ကို -- “ရွှေဘို မင်း မြက်” ဟု တင် ခေး ။

ထက် အောင်ကို လမ်း ဝိုက်မှ -- ခေါက် မှဲ့သည် မ ဖိန်
နှင် ကုန်စိမ်း ရောင်း သော အေး ပုတိုက ပုခဲ -- “သူတို့
ချင် သော ဆရာမ” ဟု တင် ခေး ကတ -- ဆရာမ ကျောင်း
လာကိုင်း -- ဝေး ရ -- ဝင်း ရသည်မှတ -- နေ့စဉ်
လိုဝတ္ထုရား တစ်ခု ဖြစ် နေ လေသည်။ ဆရာမ နှင့် ပတ်သက်
၍ ရောက်တက် နေသူ ထွေထွေ -- ထက် အောင်ကို မွေး စ
သော မွေး ဖခင် ဦး ထက် ကျော်သည်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်
သည်။ စင်စစ် တော့ကိုထက် ကျော်က -- သာမန် လယ်သမား
တဝှ -- ကိုကိုတက် အောင် ချမ်း သာလာ သူ -- ကို မှီ -- မှီ
လို ရေခဲ သေတ္တာ -- ကန်ကန် -- ပန်ကတ နှင့် အဝတ် လျှော်
ခက်အိမ်ထွင်း သုံး -- လျှစ်စစ် ခေတ် ဗီပုဗုဗု “ထက် --
ဗွဲဒီလို အ ရောင်း ဆိုင်” ဝိုက် ရှင် ဖြစ် လာ ခဲ့ရသည်မှတ ဖိတ်
ဝင် ခေး စရာ ကောင်း သည်။

တကယ် တော့ "ထက် အောင်" ဆို ယောဝထန် လေး ကို
(၂) နှစ်သား မှ -- ယနေ့တိုင်း -- မွေး လာခဲ့ရခြင်း
အကြောင်း အရင်း ခံကပိုစိုပိုစိုပင် -- စိတ်ဝင်စား
စေရကောင်း နေပါလေ တော့သည်။

၀၀၀

"ကိုဆိုး ပေ -- ရှင်လှကြီး ထွေခဲ့လား "

ကိုပထန်ကြီး ဇိနီး မ -- မအေးက -- ရေအိုး ကို
ခါး စောင်း တင်တာထန်း တော့မှပြန်လာ ယော့ကို ပေ
ကို မေး လိုက်သည်။

"တင်အင်း -- မ ထွေခဲ့ဘူး ဟ -- ကိုပထန်ကြီး
ဝွာအ နောက်ပိုင်း ဝါး တော့ထဲက -- ရောက်လျက်ပိုင်း
ရောက်ချင် ရောက်နေမှာ " ဆိုး ပေတို့လယ်သမား ထွေ
တစ်နှစ်လုံး တုန်း ရုန်း လုပ်တိုင်းစု ဆောင်း ထား ယော
ဝပါး ဆန် ရေ များ ကို -- ဖြူပေါ် မှတရုတ်ဒိုင် ဂျပန်ဒိုင်
ပစ္စည်း လေး ဒိုင် -- ထွေကသာ ရှင် ယောင်း နံမယ်ဖြင့်
"ကျောက်လျက်ဒိုင်" လေး တောင်လျင်သမား ထွေအုပ်စု
လိုက်ဆင်း လာတာ -- ဝါး တော -- ကျတော ထွေထဲ၌
ကစား ပိုင်း 'ထွေ -- အကြီး အကျယ် -- လုပ်ကြသည်။
မက်ပက်စက်စက်လဲ လျော်သည် -- ရက်ရက် ရေခဲ ရေခဲလဲ
ပေး သည်။

ရိုး သား ယောဝရွာသူရွာသား များ ထဲမှ --
ကိုယ်ကိုယ်ကိုလည်လှဖြီထင် နေကြ ယော့ကိုပထန်တို့လိုသူ ထွေက
ကိုယ်ရွာသား အချင်း ချင်း -- ဝဲဘယ်စည်း ရုံး ပြီး
"ဒိုင်" ကိုအမဲဖျက်ရန်ကြိုး ပင်း ကြသည် -- သို့သော် --
စာရင်း ချစ်လိုက်လျင် -- ရွာသား များ ချစ်နှစ်စဉ်
"ဖြူ" ပြီး ကျန်ခဲ့ကြသည်သာ။

သို့သော် -- နောင်နှစ်လှဝက်တို့ဒိုင်ကို မောင်း
မထုတ်ကြ -- ပြန်ပိုင်း ကြပြန်သည် -- ကစား ကြပြန်သည်။
အိုလိုနှစ်ပင် -- သံသရာလယ်လှသည့်မှ နှစ်ပင် ရှေ့ခကြာ
နှောောင်း လှချေပြီ -- ဝလေး ဇိနီး မ -- ကျန်ကစား
ပိုင်း ၌ -- လှချည်မနိုင်း -- အင်္ကျီ မနိုင်းနှင့် -- ပုံအလူး လူး
ဖြင့်ရယောမြင်စွမ်း သည် -- ယနေ့ထက်တိုင်ရှိ နေခဲ့ပဲ
ဖြစ် လေသည်။

မအေးက -- ရေအိုး လေး ကို -- တုန့်လှပင်ပိုင်
၌ -- အသားချရင်း -- ဆိုး ပေ "ယူ" နေ ယောသင်မြစ်
ကြီး ကြား ၌ -- မျက်နှာချင်း ဆိုင် -- ဆိုင်လိုက်သည်။
တကယ် တော့မအေးက -- တစ်ချိန်က "တောင်ညိုဝွာ"
ထွင်အလှဆုံး စာရင်း ဝင်စစ် ယောက်။

ကိုပထန်ကြီး က -- လယ်ပိုင်း -- ခြံပိုင်းနှင့် မအေး
ထက်ကြီး သည် -- မအေး (၁၇) နှစ်အရွယ် ၌ -- ကိုပထန်
ကြီး ကလူကြီး ပိုရာဖြင့် မအေး ကိုနား ပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ မအေး မှာက -- မြင်း မူရွာသား -- သာလှကျော်
နှင့် -- ရေခဲ နေသည် -- ဒီရာခဲဝင် -- အစအဆုံး --
ဆိုး ပေကထိပြီး သား -- မယ်အေး နှင့်ဆိုး ပေကထိ
ပေါက်စ ကြီး ပေါ်ဖြစ်ပြီး တောင်ညိုဝွာ ချက်မြင် များ
လည်း ဖြစ်သည်။

ခြံပိုင်း -- လယ်ပိုင်း -- နား ပိုင်းကွဲပိုင်း -- တစ်ရွာ
သား -- လူလွတ် -- ပထန်ကြီး ကို -- မိတထွေကပေး စား
ချင်သည် -- မယ်အေးက -- မကြိုက်။ မြင်း မူမှ -- သာလှ
ကျော်ကလည်း -- ကစား ဝသို့သွား နေသည်မှ တစ်မှတ်
ပြည့်တော့မည် -- ချစ်သူတို့ဘဝ ရည်ရွယ်ချက် လေး ထွေနှင့်
ဇီး ပိုး ရှာထွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နိုး ပေ-- ငါ-- ပထန်ကြီး ကိုယူချင်ဘူး ဟာ”
မယ်အေးက-- နိုး ပေနှင်ကို ဝင်သည့်-- နိုး ပေ
က-- ဘုန်းကြီး ကျောင်း မှ-- နှစ်ကတည်းက လယ်ထဲ၌ အ
ချိန်ကုန်သည့်-- လူမျိုးပေါက်အရွယ်က-- မယ်အေး ကိုစကား
ဝဲခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်-- မယ်အေးက-- သာလှကျော်နှင်
ချစ်နေကြပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဗီစီမကောင်း ငွေသုံး ပေ
ကို-- ငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးဖြစ်သည်။

နိုး ပေအချစ်ကလည်း-- ပေတသီး-- ကိုးကလေး
ဆိုသလို-- ဟာဝမှတစ်ပါး ဝဲလှုပ်ရသေး သောလူမျိုးပေါက်အရွယ်
မှ-- နှလုံးသား အနွယ်-- မယ်အေး တစ်ကြိမ်တည်း ငြင်း
ရုံလေး ဖြစ်-- တစ်မပြောတော့-- မပြီး ဝေး တော့--
လယ်ထဲမှ သာသနာနဲ့ ရေစမြေဖြင့်-- အေးအေး လူလူဘဝကို
အထီးကျန်တည့် အောက်လာခဲ့သည်။

ပထန်ကြီးက-- တောင်ညိုရွာသား တော့မဟုတ်
လူနဲ့ခဲ သောသုံး နှစ်လောက်ကမှ-- တောင်ညိုကို ရောက်လာ
ပြီး-- သုံးနှစ်အတွင်း မှာလဲ-- လယ်ထွေ-- မြေထွေ-- ဝယ်
ယူပိုင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ညိုမှာ နေ-- တောင်ညိုမြေကို ထုနီယက်ရင်း
ကြီး ဖြစ်လေကြသောသုံး ပေတို့က-- လယ်လေး ၁၂--
မကကို တောင်နန်း ဘွဲ့ပိုင်ခိုး-- ပိုင်ဆိုင်အား ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ပထန်ကြီးက တော့ တောင်ညိုကို ရောက်ကတည်းက ငွေ
အလုံးအရင်း ဖြင့်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ခြင်း လယ်
ပိုင်ယာပိုင်-- နှားပိုင်-- နှံပိုင်နှင် တောင်ညိုရွာသို့ မြေ
ဝင်ရင်း ဝင်သွား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နှင်-- ပထန်ကြီး ကိုယူရင်-- ချမ်းသာမှာပေါ့
မယ်အေး ရ” အင်း ရေက-- ခပ်ထွေထွေ-- အနာ
လောင်း ကပြန်တည့်နေပြီး-- မြေနေရာမှ နှံမြေလာသလို--

ခံစား ရသည်။ “မချမ်းသာချင်လဲ နေပါ-- နိုး ပေရယ်
ဒီလူကြီး လဲ ငါယူချင်ပါဘူး-- သာလှကျော်ကလဲ-- ကယ်
သွား သေနေလဲ မသိဘူး ဟ” ဟာပဲ ဖြစ်ဖြစ်-- ငယ်သံ ယေ
အညီဖြင့်နိုး ပေမယ်အေး ကိုဝရဏသက်မိသည့်က တော့အ
မှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ပထန်ကြီး နှင်ကသင်္ကြန်ရက်အတွင်း လက်
ထပ်ပေး ရန်လူကြီး ထွေစေ နေကြပြီ။

“နှင် ငါ့ကို မကယ်နိုင် တော့ဘူးလား-- နိုး ပေ
ရယ်-- ဟင်”

မျက်ရည်လေး ဝဲဝဲနှင်ငယ်စဉ်က-- အတူဆော့
ကစား နေကျတုန်းပင် ရိပ်၌-- သူ့ကိုအကူအညီ တောင်း နေ
ရှာသောမယ်အေး မျက်နှာလေး ကို-- မြတ်နိုး ကြေစွဲ
စွာကြည့်ရင်း။

“ငါ-- ဟာတစ်နိုင်မှာ မယ်အေး-- သာလှကျော်
ကကလေး ဝ-- သွား ကယ်ဘာ ပြောတာ-- ကယ်နား
မှန်း လဲမသိ-- ပြီး တော့ငါက တောင်ညိုက နေတစ်လက်မ
မှ-- တခြား တစ်ရွာသွား ဘုတ်မဟုတ်ဘူး-- လိုက်ခေ
ဘို့လဲ ဖြစ်နိုင်ဘူး”

မယ်အေးက-- ခေါင်းလေး ကိုတုတ်သည်။ နိုး ပေ
ကိုကြည့်ပြီး လည်း-- ဒေါသဖြစ် ရမလိုလို-- သနား ရမလိုလို
ဖြစ် နေ၏။

“နှင်-- ငါ့ကို-- ခိုး ပြေး ပါလား-- ဆို ပေဟင်”
“အင်း-- ခိုး ပြေး ရမယ်-- ဟလား” “နိုး ပေကထုနီ
သည်-- ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်
ကြည့်သည်။

“မ-- မလုပ်ပါနဲ့ မယ်အေး ရယ်-- ဟာမဆိုင်--
ငပိန်တုံး ညပ် နေပါအုံး မယ်-- သူများ ထွေက ငါ့ကို ပိန်း မ
ခိုး ပြေး တယ်-- ဆင်မှာ ပေါ့ဟ-- မဖြစ်ပါဘူး”

ခပ်ရီတီ - - ဆန်း ရည်အရှိန် လေး လှည့်ပယ်ချင်
သူ့ဘေး၏။ “ဆိုး ပေ - - ဒီမှာကြည့်စမ်း “မယ်အေးက
မတ်တပ်ရပ်စို - - ရင်လေး ကော့ပြသည့် - - ဖင်လေး
ကော့ဘက်ခါ - - တပတ်လှည့်ပြသည့် - - ဆိုး ပေ မော့ကြည့်နေ
သည်။

“ငါ - - နင်မယား ဖြစ်ရင် - - နင်လုပ်ချင်သလို
လုပ်လို့ရတယ် - - အဲဒါ - - နင်သိရဲ့လား - - ငတုန်း ရဲ့ဟင် “

“ဘေဘေကနဲ - - ဆိုး ပေး အနီး ခွဲပူး ကပ်ဆိုင်လိုက်
ရင်း - - ခပ်တိုး တိုး ဒေါသသံလေး ဖြင့်ကြိတ် ပြောလိုက်သည်။

“နင် - - ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို - - နင်ပဲ ပြောခဲ့တာ “
“နင်က - - သဘာဝ ကျော်နဲ့ဖြစ်နေလို့ ပြောခဲ့တာပဲ ရဲ့လား “

“အေး အခု - - သဘာဝ ကျော်လဲမရှိဘူး - - ပထန်ကြီး က
ငါ့ကိုယူမယ်ဆိုတာ - - နင် - - လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာလား - -
ဆိုး ပေ - - ဟင် - - ဒီကုလား ကြီး ကိုတော့ - - ငါ့ဆီ ဂေါင်
မယူဘူး မှတ် “

ဆိုး ပေရင် ထွေ - - တတိတ်တိတ်ခုံသည်။ “ငါ - - ငါ
နွား ထွေ - - မသိမ်း ရသေး ဘူး - - မယ်အေး ရဲ့ “

“ဟာ - - ဒုက္ခပဲ - - အခုချိုး ပြေး ဘို့ပြောတာမှမဟုတ်
တာ - - ညကျမှ - - ငါ့ကလေးခဲမယ် - - နင်စေဘင်နေ
တလား “ “ဘယ် - - ဘယ်နား မှာစေဘင်ရမှာလဲ - - ဟ “

“ဆိုး ဇေးထွန်း ဝတိုး - - ယခင် စပ်က - - ရေသကြီး ပင်
နား မှာစေဘင် “ “ငါလဲခဲမယ် - - ည - - ဧဝန် ဝန်မှ
နေဘိ “ “အယ် - - မိုး ချုပ်ကြီး ဆဲ - - ငါတစ်ယောက်ဆဲ -

တလား “ ဆိုး ပေ - - တုံး ပုံကိုကြည့်ပြီး မယ်အေး - -
သနား လဲသနား - - ဒေါသလဲဖြစ်မိသည် - - ခါး ပုံကို
ဆော့ငဲ့စွဲတဲပြီး - - - “မိန်း မခိုး တာ - - ဧနဲ့တော့ ရ
တယ်ဟဲ့မသဘာရဲ့ - - အဖေတစ်ယောက်တော့ ခေါ်လာ

ပေါ့ - - တစ်ခါလဲ - - ငါက လျှောက် ပြောနေရတယ် “
ဆိုး ပေ - - ခေါင်း ကိုဆတ်ခါ - - ဆတ်ခါ - - ငြိမ့်သည် - -
ဖြူ “ ပုန်း ပြင်ဝတ်ခါ - - ဆတ်က ငါ့ဖြစ်နေ “ ရှာသည်။

“ဒါပဲ နေဘိ - - ခါနီး တဲအခါနီး - - ကျော်လို့နင်
ရေဘက်မလာရင် - - ငါနတ်စင်ကန်မှာ - - ရန်ချပြီး
သေပြင်မှာ “

“အာ - - လာမှာ - - လာမှာ “
၀၀၀

“ဟာ - - အဲဒါ - - ပွပေါက်တိုး တာ ခေါ်တယ်ထွေ - -
ဟေး ဟေး “ ဆိုး ပေသုငယ်ချင်း ဝိတ်ကတုံး ကဘုန်း ကြီး
ကျော်ဘိ မှသူ့ဘေး ခေါ်လာရသည် - - စိန်ကတုံး ကအစီအစ

တွေ ရေး ဆွဲပေး၏။ “ငါး ဘေး တေး ပြောတုန်း က
မကြိုက်ပဲ - - ခုမှ - - လိုက်မယ်ဆိုတာ - - ဘယ်ကန္တာမှာတစ်
ကြိမ်ပဲဖြစ်တတ်တာ - - ထွေ - - ဟီး ဟီး ဟီး - - ကိုဖိုး ချက်တို့

တဲကို - - မိုး ပြေး ကွာ - - နှစ်ဂွာခြား နေတာပဲ - -
ငါ့လည်း ယဉ်လေး တပ်စား မယ် “
သို့နင်မယ်အေး ကို - - ကိုဖိုး ချက်တို့လယ်တဲဆိုသို့

ဖြေခဲ့ကြသည် - - ညသည် မှောငင်စိန်း နေသည် - - နွား ခွာ
သံတဖုတ်ဖုတ်နှင်လှည်း ဘီး လည်သံမှအပ - - တေးသံမပြား
ရ။

“ဟေ့ ကော့ဘိဆိုး ပေ - - တေး လေး ဘာလေး
ပြောလကွာ - - ဟဲဟဲ “ “ဆိုး - - ကိုစိန်ကတုံး ကလဲ - - လူထွေ
ကြား ကုန်မှာပေါ့ “ “တိုး တိုး ပြောပေါ့ဟ - - နင်တို့ကလဲ

ဟဲဟဲ - - မိန်း မခိုး ဘို့အဖေလိုက်လာတာ - - ရင်မခုံရဘူး
ဆိုရင် - - ဘယ်အကွဲ ဂှိပမလဲ - - ကဲဆိုး ပေ - - လုပ်ကွာ
လုပ် “ စိန်ကတုံး ကလည်း ကိုမော့ဘိ ရင် - - တိုး တိုး ကြိတ်
ပြောသည်။ လှည်း လေး က - - လူဦး ယဉ်သက်သက်လုပ်စား

သေဝါ ဤဝင် - - ဝေဝင်း သူနှင်သုံး သေဝက်ခပ်ကြပ်ကြပ်
ပူး ကပ်တိုင် နေရသည်။

“တဝ - - တဝလုပ် ရမှလဲ - - ဗျ” ဆိုး ပေး က
တံ ထွေး နှင်သံကြီး ဖြင့် ပြောရင်း ဝလုကနဲတံ ထွေး ခြံချစ်။
မယ် အေး နှလုံး သား လေး က - - တဖျတ်ဖျတ်လျှင် ဝား တုံငို
နသည်။ “မင်း - - မယ် အေး ကိုဖက်အား နှော် - - ငါ

လည်း ကိုခုံးမေဝင်း တော့မလို့ - - ကြား လား - - ဝတုံး ရဲ့”
“ဟုတ် - - ဟုတ်ကဲ့ - - မယ် - - မယ် အေး ငါဖက်အား
မယ် နော် “ပြော ပြောဆိုဆို - - ဆိုး ပေကမယ် အေး ဖက်သို့
လှည့်ကဝ - - လက်နှစ်ဖက်ကိုကွင်း ဆက်ပြီး တအား ဖက်အား
လိုက်ရဝ - - မယ် အေး ခန္ဓာကိုယ် နွေး နွေး လေး ကဆိုး ပေ
ပေါင်ကြား ထဲလှည့်သွား လေ၏။

“ဆို - - အဟင်” မယ် အေး က - - ရုန်း တန် လေး
ပြုရင်း - - ဆို ပေ ပေါင် ဝင်ကြား ထဲသို့ခပ်ဖိဖိ လေး ကိုး
ဝင်လိုက်ရဝ - - လုံး ခုခု - - တင်း တောင် တောင် နှင်ဆိုးပေ
လီး ကြီး ကိုလက် မေဝင်း လေး ဖြင့်ဖိမိသွား လေသည်။ နှစ်
သေဝက်သား - - “ဒန်း - - ကနဲ - - ပေါက်ကွဲသံကြီး ကိုနှလုံး
သား အရပ်မှ - - ကပ်တိုင်ကြား လိုက်ကြရ လေသည်။ ဖိန်ကတုံး က
လည်း ကို - - သွက်သွက် လေး မေဝင်း ရင်း - - -

“လုပ်အား စမ်း - - မေ့သား ကြီး - - အချိန်ရှိ
ဆိုက်လုံး လ - - ဖိုက်လိုက်စမ်း - - တာဝဲတုန်း - - ဟိတ်”
လည်း က - - လှစ်လှစ် ပြေး သည် - - တောင်သည် - - ယမ်း
သည် - - မယ် အေး ကဆိုး ပေခါး ကိုကျစီကျစီ - - ကြီး ဖက်ခါ
မျက်နှာ လေး ကို ပေါင်ကြား ခွဲဝက်အား ၏။ ဆိုး ပေကမယ်
အေး ခန္ဓာကိုယ် လေး လှည့်တောင်ကိုင်းရွေ ရွေ့သွား ရဝ
သွရင် ခွင်ထဲသို့ဆွဲဆွဲသွင်း ရင်း ကား ဝှံ့နေ သေဝက်ပါး
ကြီး ကိုကိုင်မိ၏။

“ဆိုး ပေ - - ခဲလို - - မကိုင်နဲ့တဝ - - ငါမ နေ
တက်ဘူး “ မယ် အေး က - - မေဝက်ကို ဝှော - - တိုး တိုး လေ
သံ လေး နှင်ပြော၏။ “နှင် - - ကျ - - ကျမှ ဝင်း လှုပ် - -
တဝမှ မမြင်ရဘူး” “ငါရင် ထွေ - - ခုန်လိုက်အဝ - - အရင်း
ပဲ - - သိလား “ အေး - - ငါရောပဲတ - - မေဝက်တောင်
မေဝက်ယ်”

ရိုး အ - - လှန်း သေဝဆိုး ပေစကား ဤဝင်
မယ် အေး ဆိုး ပေကိုအတော်လေး သနား သွား မိသည်။
သဝလှ ကျော်တို့သဝလိုလင် မယ် အေး နှင်ချိန်း ထွေ လေတိုင်း
လက် ထွေက - - ဝနာမမြင်တတ် - - နို့ကိုညှစ်ရ - - ကိုင်ရမှ
ဖင်ထဲကိုသဝသဝ လေး ဖူပွတ် ပေး ရမလား - - သဝလှ
ကျော် - - မယ် အေး ထွန်ထွန်လူး အောင်အမြဲလုပ်၏။
သို့သော် - - မညှား ဝင် - - လုံး ခွင်တော့မယ် အေး မပေးမ

မိန်း က လေး ဆိုတဝက - - ဒါပဲ - - အထွဋ်အမြတ်ထေး
ရတဝ - - ပြီး တော့ - - ဒါလေ - - မျက်ယွင်း မျက်စိ ပျေစွ
ခံသွား ပြီဆိုရင် - - သေဝကျား ထွေက - - တင်ပတ်နွမ်း
ဝေဝရင်း သွင်း ချင်ကြ၏။ ကိုး ပေကျပြန် တော့လဲ - - ရိုး
လိုက် - - အလိုက်အဝ - - အခုအချိန်မှ ဝှော်ရ - - နယ်ရသွင်
နမ်း ရမှ ဝတောင် မယ်ဝှောဘူး။ မယ် အေး သား ဖိတ်
ဖြင့် - - အကြင်နာ လေး ဟိုဖိတ်ခါ - - ဆိုးပေ ခါ ပေါင်ကြား
ထဲမှမဝဲမဝဲ ခေါင်း တောင် တောင်ထ နေသေဝလ်း တန်
ကြီး ကိုလက်ဖဝါ နွေး နွေး လေး ဖြင့်အသဝအသဝ တော့ခါ
ညှစ် ပေါင် ဆုတ်သလို - - ရုတ်ညှစ် ပေး လိုက်မိရဝသည်။

“ဟုတ်ပီကွ - - မေ့သား ကြီး ကွ နော် - - ယူအား
စမ်း - - တာဝဲတုံး” “ဖိန်ကတုံး က - - ကိုး ဖိုက်စား တိုး
အသံလေး ထွေကြား မှ - - အစစ် တက်သဝသလိုလို - - ကြိတ်
အော်သည် - - ဆိုး ပေမှ ဝမှ - - လှင် မျော နေသလိုခဲဝ

လက်ထဲ၌ - - ဂုဏ်ကြီး တေခင်၏ ကိုကိုးရင်း - - ကိုဦးချက်
 သွက်လ၀၏။ "ကျွတ်ပါဗျ - - ဇနိကတုံး - - ဖဲဖဲ - - ဇနိး မနိုး
 လ၀ကြက၀ " "အင် - - ဘုန်းကြီး ကျောင်းကပ်ဝေး နေတံ့
 ကောဝင်က - - ဘယ်ကမ်းနီး မနိုး လ၀ရတ၀တုန်း ဟ " "ဟ၀
 လှုပ်လိုက်ပြန်ပြီ - - ကျွတ်နမ - - မယ်အေး ကိုဦးငဇွေသး
 ကိုး ပေခိုး လ၀လို့ - - လိုကိုဖိုတ၀ဗျ - - ခင်ဗျား တဲမှ၀ဆိုမှ၀
 " ဟေ - - ကိုယ်နမ - - ခိုယ် - - ခိုး ပေး တ၀မင်း တစ်
 ယေ၀က်ပဲ ဇွေရသေး တယ် - - ဇနိကတုံး - - တဲ - - တဲ - - ဆိုး
 ပေဇွဲ - - မယ်အေး ခိုလှ၀ကြဟေ - - လ၀ကြ - - ဖဲဖဲ - - ခါဦး
 ကူညီရတ၀ဘယ်လိုဝါသန၀ပါမှန်း ကိုမယ်တ၀ - - အဟေး ဟေး
 မယ်အေး ကဗျား ဇေ၀င်လေး ခေါင်း ပေါ်တင်
 က၀ရုံလျက်အလင်း ရေ၀င်ကိုမျက်နှာတွယ်ရင်း - - တဲအတွင်း
 ဝင်သည် - - ဆိုး ပေကမယ်အေး အဝတ်အစား အချို့ထည့်လ၀
 သေ၀ - - တွတ်ချွတ်အိတ်လေး ကိုဆွဲက၀ကိုဦး ချက်ကို - - ဂုဏ်
 ကိုး ဂုဏ်ကန်း ပြန် ပြလိုက်သည်။

"ကဲ - - ဇနိကတုံး - - မင်း နဲ့ငါနဲက - - ညနေတငါ
 ကျန်သး တဲသွေး ညါလေး ကို - - အပြတ်ဖြိုလိုက်ပြီ အေ၀င် - -
 အဲဒီတဲခေါင်း ရင်း ထရုံကြား မှာပဲ လှော်သုတ်ဂြိုဟယ်ယူခဲတွ၀
 ဝါတလင်း ထဲက - - ဇေ၀င် နေမယ် - - သူတို့ဆွတ်လွတ်လပ်လပ်
 နေကြပါစေ " "ရပါတယ် - - အစ်ကိုချက်ကြီး ကလဲ " ဆိုး ပေက
 မကောဝင်း တတ်စိုတခွန်း တေ - - ဝင် ပြေ၀ရင်း ဇီး ခွက်
 အလင်း ရေ၀င်ဖြင့်မယ်အေး မျက်နှာကို - - ကြည့်လိုက်သည်။
 မယ်အေး က - - ဂုဏ်ကြီး ပေါ်မှအစွန်ဖြင့် ခေါင်း လေး တစ်
 ဘက် ဇေ၀င်း ဖြီး ပြန် လျက် - - ခေါင်း ငုံ့သွား သည်။

ဇနိကတုံး က - - ခင်း သး လေ၀ကဗျာတင်ချက်ကို
 တဲဝဲဖိတ်လိုက်ရင်း - - လေတိုး တယ်ဖဲဖဲ - - ဇီး ခွက်
 ဖြင်း မှ၀ဆို လို့ - - ယူမနေဘက်သ၀ နေ၀က်ရင်း သွက်သွား

လေသည်။ ဘိုး ပေကမယ်အေး ပုခုံး လေး နှစ်ဖက်ကိုအသး
 အသးလေး ဆွဲယူက၀ - - ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်း လိုက်ခါ - - ပထမ
 ဆိုး သေ၀အမှား တစ်ခုကို - - စတင်တူ လွန်လိုက်သည်။

"မယ်အေး - - " "ဟင်း - - "မယ်အေး အသံလေး
 ကအယူသး တက် နေသလိုတုံ့ပျက်ခါရင်း နေ၏။ လက်နှစ်ဖက်က
 လည်း - - ကော့ကိုရိုး မျှင်လေး များ ကိုလုံး ချေက၀လျက်
 ရှား နေသေ၀တိတ်များ ကို - - ငြိမ်သက်ရန်ကြိုး စား နေ
 ၏။ "သ၀လှ ကျွတ် - - ကိုသထီရ နေလား - - ဟင် " "က၀

မယ်အေး အလန့်တကြား အော်လိုက် သေ၀အသံလေး
 ကြေ၀င် - - ဇီး ခွက်မှဇီး ညွန့်လေး ပင်တုန်ခါသွား ရှာ
 သည်။ ဆိုး ပေက - - သူအမှား ကိုသုမယ် - - ရိုး အစွဲ၀ဆက်
 ပြေ၀သည်။ "သ၀လှ တေကျွတ်မရှိလို့ - - နင်ကိုဝါး ဆိုလ၀အာ
 ငုံ့လား " "တော် - - တော်ပါတေသု - - ဆိုး ပေ - - တေ
 ပါတေ၀ "မယ်အေး က - - ဆိုး ပေရင်ခွင်မှရုန်း ထလိုက်
 သည်။ ဇီး ခွက်အလင်း ရေ၀င်မှဝါး ဝါး လေး ဦးမယ်အေး
 မျက်နှာ ကြေကွဲ နေသည်။

"နင် - - ဒီလိုပဲထင်လား - - စစ် - ဆိုး ပေ " "မ
 တူး - - ငါ - - အဲဒီလိုပဲထင်လို့ - - မေး ဇီတ၀ပါ " "ဆိုး ပေ
 ရယ် - - အဟင် - - ဟင် - - ဟင် "မယ်အေး က - - ဟင်ကနဲ - - ဟ
 ကနဲ - - ကိုယ်လုံး လေး ခါခါသွား အေ၀င်ငိုရင်း - - နှုတ်
 ခင်း အရုံကိုပြတ်လုမတတ် - - ကိုက်သး ၏။ ဆိုး ပေကိုကြည့်
 သေ၀သုမ မျက်ဝန်း ရှလး များ ကမျက်ရည်တို့တသွင်သွင် ဖီး
 ကျလ၀ လေသည်။

"ဟ - - က၀လို့ငိုရတ၀လဲ - - မယ်အေး ရဲ့ - - ငါလဲ
 နင်ကိုက၀မှမလုပ်ရသေး ပါလား " "တော်ပါပြီ - - ဆိုး ပေ
 ရယ် - - ငါမိန်း ကလေး သိက္ခ၀ ထွေအကျခံပြီး နင်ကိုဆိုး ဒိုင်း
 ခဲ့ဒီတ၀ - - ငါသိပ်မှား သွား ပြီ - - နင်စိတ်ထဲမှသ၀လှ တေ

နဲ့ ငါ့ကို မေ့နဲ့ရှင်း ဘူး လို့ပင် နေတယ် မို့လား -- ဟင် "

" ဒါ တော့ -- နင်တို့အချင်း ချင်း ပဲ -- သိမှတ ပေါ့ဟာ "

" အေး -- နင်သိသား ဘို့က -- ဒို့မိန်း ကလေး တွေဟာ တစ်ခါတစ် လေမှာ ကိုယ့်ဖိသက်ကယ် -- ဘာလုပ် မိမှန်း မသိ ပဲလုပ်တတ်ကြတဲ့ -- ကိစ္စမျိုး တွေရှိတယ်ဆိုး ပေ -- ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ -- တမင်ဖန်တီး လုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စ -- ဘယ် တော့မှ မဟုတ်ဘူး -- သဘာဝ ကျော်နဲ့ ငါဟာ -- သမီး ရိုး စား ဆို ပေမဲ့ မကိုင်အတွက် လေး လောကီကလွဲပြီး -- ဘာမှ မရှိဘူး လှည်း ပေါ်မှာ -- ငါက နင်ကိုလိုက် လျော့ခွဲမိလို့ -- နင်တို့ ကို -- ဒီလိုအထင် သေး ပြီး -- မေး တာ နဲ့လား ဟင် "

" အဘ -- ငါ -- နား မလည်ဘူး -- နင်စကား လောလောစမ်း ပါဟာ -- အိပ်ပြီ ပါလို့ -- နေဘိ -- တလား "

" ဟင်း ဟင်း -- အိပ်လို့ရတဲ့အမား မဟုတ်ဘူး ဆိုး ပေ အတည်တကျ -- ယူမဲ့ ယေဘုရား ကိုပဲ -- ငါတဝအပျို ရေကို ပေး မယ် " တလင်း ထဲ၌ -- စိန်ကတုံး က -- ကိုဖိုး ချက်နာ လို့တိုး တိုး သွား ရင်း -- -- --

" သွား -- သွား ချောင်း မလား -- ကိုချက်ကြီး "

" ဟီး ဟီး -- မင်း ကလဲ -- မယ် အေး က -- မင်း နှုမ့် နှုမ့် လား ကွ -- ချောင်း လို့ ကောင်း ပါလား -- ပမလား -- ဟ "

ချောင်း လို့ ကောင်း ပါတယ် -- လောစမ်း ပါကိုချက်ကြီး ရ "

နှစ်ယောက်သား တစ်ဆုံ -- တုတ်ကုတ် လေး ကုန်း ကာ -- သူရုံး ခြေလှမ်း များ ဖြင့်လှမ်း ခဲ့ကြသည်။

" ငှီး -- ခွေး သေသား -- မီး မမှတ်ပဲ -- လုပ် နေတယ် " " ဟဲဟဲ -- ဒါမှ -- ဒါမှ " " ဘာ ဒါမှလဲ ဗျ -- မီး ခွက်မှတ်သား တော့ -- အမှောင်ထဲအား နှုတ်ပြီး ကြည့်ရ တာဘယ် လောကီအရသာရှိတယ်မှတ်လဲ -- မီး ခွက်ကြီး နဲ့ ဆို တော့ -- မျက်နှာပူစပ်စပ်ကြီး " " ဟယ် " ကိုယ့်နှုမ့်မယူ

များ လိုး နေတာ ချောင်း ရတာ ပိုအရသာရှိတယ် "

ကိုချက်ကြီး ကို -- စိန်ကတုံး က -- ဘုကြည့်လည်ကြည့်ရ -- ကိုဖိုး ချက်က -- စပ်ဖြဖြ နှင်လက်ကပြတာ -- တဲဆီဆုံကတို့ တစ်စုမီး ချင်း တိုး လာ ခဲ့ကြ လေသည်။

" နင် တော် တော်ကြပ်ပါလား မယ် အေး -- ငါက အဲဒီသဘောမျိုး နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဟ " တဲအတွင်း မှ စပ်အုပ်အုပ်အသက -- ထွက်လာသည်။ " ကိုချက်ကြီး "

" ဟေ -- လက္ခာ " " တော် တော်ကြပ်တယ်ဆိုပါလား " " အပျို ကိုး -- ဟ " မင်းနှုမ့်မက -- အပျိုပဲ -- ဟာကို " " အေး ဗျ -- နေဘာ -- ကြပ်မှာပဲ "

နှစ်ယောက်သား ကောကီဆိုင်ပုံဘေး သို့ ရောက် လာကြသည်။ စိန်ကတုံး ပီစီဆုံသား ခဲ့ သော ကျွဲဖျားကြီး က ကွယ် နေပြန်သည်။ တဲအတွင်း မှ ကောကီရိုး လျှပ်ရှား သံ လေး များ ကရုတ်ရုတ်သံသံ -- -- --

" ကိုချက်ကြီး " " ဟေလက္ခာ " " ပွဲကြမ်း နေပြီ -- ထင်တယ် ဗျ -- မနက်ကျရင် တော့ -- ခင် ဗျတ်အတွင်း က ကောကီရိုး တွေ -- အသစ်လဲရမှာပဲ ထင်တယ် " " ရပါတယ် နွား ခေထဲ -- တည့်စင်း လိုက်ရင် -- နွား တွေအား ရှိ သွား မှာ ပေါ့ -- ဟဲဟဲ " " အေး ဗျ -- နေဘာ -- ခင် ဗျ အကြံမဆိုး ဘူး " မီး ခွက်မှ -- မီး ညွန့် လေကယ်မီး ဟိမ်း ဟိုင်ဟိုင် -- လျှပ်ရှား နေသည်။ " တော်ပီ -- တော်ပီ ငါ့ကိုဘာမှ -- ထပ်မပြောနဲ့ တော့ဆိုး ပေ " မယ် အေး ရှိ သံပါလေး နှင် အေး ပြောသံ လေး ထွက်လာ၏။

" ကိုချက်ကြီး " " ဟေလက္ခာ " " တော်ပီ -- တော်ပီ ဆိုပါလား ဗျ " " ကို ကောင်း -- ဘယ်နှစ်ချီ တောင်လုပ် နေ မှန်း မှမသိတာ " " ကျုပ်နှုမ့် -- မနက်ကို -- မျက်စွင်း တွေ ချောင်းကုန်မှာပဲ နေဘိ " " ဒါပေါ့ -- ချောင်းရမှာ

ပေါ့- - ချောဝင်ကို ချောဝင်သွား မှာ "ဇီ အေး သနား တော
သနား တယ်- - ဟို ရွေး သား က- - တင်း "ခဏအကြာ၌- -
တဲအထွင်း မှဇီ အေး တောဝက်တစ် တောဝက်ဆတ် နှင် ခြေ ဆောဝင်
ပြီး ထွက်လာရသ- - ကုတ် ချောင်း ချောင်း ဖြင့် လေး တက်
မကုန်း ထကုန်း လုပ် နေကြ သောသူအစ်ကို- - ကိုစိန်ကတုံး နှင်
ကိုဇိုး ချစ်တုံး နှင် ပက်ပင်း တိုး မိကြ လေ တော့သည်။

"ဒါက - - ဘာလုပ် နေကြတာလဲ " "ချောင်း - - -
ချောင်း - - ဆဲ ချောင်း ဆိုး လိုဂက်ဘား လာယူတာ "စိန်က
တုံး က- - အလန့်တကြား ပြောရင်း ခါး ကိုဆန့်လိုက်သည်။
ကိုချစ်ပြီး က- - ခါး ကုန်း ရင်း - - မြေပြင်ကိုတစ်စုံတစ်ခု
ရှာဟန်ပြု၏။

"ဇီး - - ဇီး ခြစ် - - ဇီး ခြစ် - - ဘယ်နား ကျမှန်း
မသိဘူး - - စပ်ဖြူဖြူဖြင့်ကိုချစ်ပြီး တုံ့မျက်နှာကိုတစ်ချက်ကြည့်
ပြီး မှ- - - "အစ်ကို ထွေကို- - အား တော့နာပါတယ်- - ဒါ
ပေမဲ့- - ဒီ လောကတုံး တဲ- - သူ တောဝထား သေး တဲလူနဲကျ
ပေါင်း နိုင် တော့ဘူး - - ပစန်ကြီး ဝဲဖြစ်ဖြစ် - - အခုပြ
ဝဲဖြစ်ဖြစ် - - ကျမကို- - တည်တည်တန့်တန့် ပေါင်း တဲလူတို့ပဲယူ
တော့မယ်- - ကျမသွား မယ် "

မယ် အေး က- - ဇာဉ်း ယဉ် လေး ကို- - ကိုယ်တိုင်
မေဝင်း ကာ- - လာလမ်း အတိုင်း ခုံး ဇိုင်း ပျောက်ကွယ်
သွား လေသည်။ စိန်ကတုံး နှင်ကိုဇိုး ချစ်- - တစ် ယောက် မျက်
နှာတစ် ယောက်ကြည့်ပြီး - - တောဝက်ဆိုင် ပုံ ပေါ် သို့ပယ်စိက်
လန်ကျသွား ကြ ရှာ လေသည်။

ooo

မယ် အေး ကိုပထန် နှင် အိမ် တောဝင် ကျပြီး - - ထက်
အောဝင်ကို မွေး ခ်။ ထက် အောဝင် နှင် နှင် သား လောကီ မှာ
ထန်ပြီး ကျော်လာ ခဲ့ သော ဖြူမှ - - ချဲ့ဒိုင် - - အဖွဲ့ကပထန်

လာသတ်သည်။ ထိုအခါကျမှ - - ဆိုး ပေ၏ မေတ္တာအစစ်အ
မှန်များ ကိုမယ် အေး ပြန်လည်နား လည်ခွင့်ရ ခဲ့သည်။
သို့သော် ဝယ်ရွယ် သော - - မယ် အေး တစ် ယောက် လောက
ကြီး ခ်ခက် မာခက်ထန် သော ဖျောင်း တံပိုး ကြား ၌ - - အရှင်
ပေး သွား ခဲ့ ရှာသည်။ ဆိုး ပေအား - - သား လေး
ထက် အစစ် နှင် ပမည်း ဥဇ္ဇာများ ကိုအပ်နံသွား ခဲ့ ရှာ
လေသတည်း ။

တောဝင်ညှိနယ်သား ဆိုး ပေက- - ခု တော့- -
"ထက် ကျော် " "ထက် "ဇွဲဒီထိုနှင် အိလက်ထ ရော နှင် ပမည်း
ရောင်း ဝယ် ရေး ဆိုင် - - ပိုင်ရှင်ဖြစ် နေ လေပြီ- -
ထက် အောဝင်အား ဆရာမ- - မေနှင်းထံတွင် အပ်နံသား
သော ကြောဝင်ဆရာမ- - မေနှင်း ထံသို့မကြာခဏအဝင်
အထွက်ရှိ၏။ ဦး ထက် ကျော်တုန်း ကပ်ခေါ် ရ သော်လည်း
ဆရာမ- - မေနှင်း မေဝင် နှင် မှသက်တူရွယ်တူပင်ရှိ
လေဦး မည်။

"အော် - - ဦး ထက် ကျော် - - လာ-လာ- - အ
တော်ပဲ - - ကျမလဲ မေဝင်ထက် အောဝင် နဲ့ - - ပတ်သက်ပြီး
တိုင်ပင်စရာရှိလို့ " "သား - - ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာမ "
"ပြောရမှာ တောဝင် တော် တော်ခက်တယ် - - ကိုထက်
အောဝင်ရယ် - - ကျမ တော့- - ဘယ်ကစ ပြောရမှန်း
တောဝင် မသိ အောဝင်ပဲ "ပြောပါဆရာမ - - အား မနာ
ပါနဲ့ - - ဆုံး မစရာရှိလဲ - - ပြင်း ပြင်း ထန်ထန်ဆုံး မ
နိုင်ပါတယ် - - ကျ နေ သွား က- - မွေး စား သား ကို
ပေမဲ့ - - သူပညာတော်ကြီး ဖြစ်ဖို့ကျ နေ ဝိ - - သိဝိစန္ဒ
ပြင်း ပြ နေပါတယ် - - ဒါကြောင့်ပါ " "ပညာ ရေး က
တော့- - အဆင့်တက်လာ ပါတယ် - - ခက်ထာက - - မ နေ့က
ပြဿနာတစ်ခုပဲ - - အပြစ် ပြောစရာကြီး ဖြစ်သွားတာ "

“ဘဝမျှား ပါလိမ့်အရာမ “ “ဟို - - အင်း - - အက် (ခ်)
 ဘက် (ခ်) ကိစ္စပါ “ “အဘ - - ကျ နေ ဘိ အင်္ဂလိပ်လိုသိပ် မတတ်ဘူး
 အရာမရဲ့ “ တောဝင်ညီညွတ် ချီး ပေတ - - ဘုန်း ငြီး
 ကျောင်း ထွက် - - - “ဟိုဒင်း ပေါ့ - - ရှင် - - လိင် မှန် ဖွဲ့
 ပါ တော - - ရှိ မ - - ပြဿနာ “ “ဟင် - - ဒီ ကောဝင်အရာမ
 ကို ဖော်ပြ နိဘို့စဉ်း စား သလား “ ကိုထက် ကျော် ခူး ခူး ရဲ့
 ရဲ့ဖြင့်လက်သီး လက် မောင်း တန်း သည်။ “ ဒီလို မတတ်ဘူး
 ကိုထက် ကျော် ရဲ့ - - သူနဲ့ - - ကျမဆိုကိုလ ဝလ ဝ နေတဲ့ကျမတပည့်
 မလေး လွင်လွင်တို့ - - လွန်လွန်ကား ကျ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် - - အဲဒါ
 လွင်လွင်ထက်တဲ တောဘဝ မှ ပြောလ ဝသမကြား သေး ပါဘူး
 ကျမ - - တို့ကလူကြီး တွေဆို တောဘူကြိုတင် ဆွေး နွေး ထား ဘို့လို
 မယ်လေ။

“ဟူး - - လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ - - ကွာ “ ကိုထက် ကျော် က
 မျက်နှာကြီး ရှုံ့ထုလျက် - - ညီး ညှာင်း - - သူအ မေ မယ် အေး
 မျက်နှာ လေး ကို - - ပြေး ဖြစ် ဖီသည်။ ဖ အေ့တတိ သွေး က
 တော - - ပြုပြီ ပေါ့လေ။

“အခု - - သူ့ဘယ်သူ ဝး လဲ - - အရာမ - - ဟင် “
 “အလေး - - သွား ကစား တယ် - - ထင်တယ် “ ကောင်း
 တယ်ကွာ - - အလေး မလိုက် - - မိန်း မချလိုက် - - အဲ “
 ပါး စပ်က - - ဝသိအတိုင်း ပြောဆိုပြီး မှအရာမကို
 အား နာသွား ဖီသည် - - အရာမကလဲ - - “ဆို “ဟုလှူဇန် ခနဲ
 ဆိုကွာ - - မျက်နှာကို - - ကြမ်း ပြင် နှင် ရေပြင်ညိုရုံထား
 လိုက် ရှာသည်။

“ဆော့ရီး - - အရာမ - - ကျ နေ ဘိ ဒေါသဖြင့် သွား
 လှုပ်ပါ “ “ရပါတယ် “ အရာမက - - ကိုထက် အောင်စံရိုး သား
 ပွင့်လင်း မှာ - - မုသ တောကွ - - မိ ပေသည်။ ထွား ငြိုင်း
 တောင်တင်း သောခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သော့ကိုး ဝိသ မှာ

ဖော်ပြ နေသည်။ ခေါင်း ကို သေ သေသပ်သပ်ဖီး သင်လျက်
 ထာဝဝ ခြံ မီး ပူတိုက်ဝတ်ခါ - - ခပ်ကြွား ကြွား နေတတ်
 သည်မှအပ - - ကိုထက်ကျော် ခွဲအပြင်တုန့် မေနှင်း - - ရှာ
 မ တွေ။

“အဲဒါ - - ကျမကိုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် “ “အရာမ
 လုပ် ခေချင်သလိုသာ ပြောပါ - - ကျ နေ ဘိ - - လုပ် ပေး
 ပါမယ် “ “ရှင် - - မေနှင်း - - ရုတ်ရုတ်စိန်စိန် ရှုံး သွား
 သည်။ ကောင်း များ တလည်း က ပေါက်တိ - - က ပေါက်ချာ - -
 “ဟို - - ဟို - - ကိုထက် ကျော် - - လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ပါ “
 “ဟာ - - ကျ နေ ဘိ လုပ်ချင်သလို - - လုပ်ရမယ် - - ဆိုရင်
 တော - - အရာမ - - တဲ - - တဲတဲ “ “ကိုထက် ကျော် - -
 ရှင် - - ဒါ - - ဘာလုပ်ထာလဲ “ “နဲ့ - - အရာမပဲ - -
 လုပ်ချင်သလို - - လုပ်ဆို “ အရာမ၏ ပုခုံး လေး တင်စစ်
 နှစ်ဖက်ကိုဆွဲယူ ပွေ့ဖက်ထား သော - - ထက် ကျော် လက် များ
 ကသန်စွမ်း လှပါပေသည်။

“အံ့တယ်ကွာ - - အံ့တယ် - - ဆိုး ပေမိန်း မချိုး
 လာပြီး မှ - - ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်လိုက်ရဘူး ဆိုတာကြား လို့
 မှကောင်း သေး ရဲ့လား ကွ - - မိန်း မဆိုတာ - - ကပ်
 လာပြီး - - ထိလိုက်ထာနဲ့ - - ထည့်လိုက်ရတယ်။ ဒီပုံအတိုင်း
 ဆို - - မင်း မိန်း မ - - ဘယ် တောမှ - - ရမှာမတတ်ဘူး “
 စိန်ကတုံး ဒေါသတကြီး - - အပြစ်တင်ခဲ့ သော စကား
 များ ကို - - ဆိုး ပေတစ်ဖြစ်လဲထက် ကျော် နား ထဲက - - ပြန်
 လည်ကြား သော ဝင် နေသည်။

“ထပ် ဖီတာနဲ့ - - ထည့်လိုက်ရတယ် “ ထပ် ခါထပ်ခါ
 ပဲ့တင်ညှိ နေ သော အသံက - - မူလကတည်း က - - အခြေခံ
 ထာ သော - - အရာမအပေါ် အခြေခံထား ထိကွာ
 စိတ်ကတိုင်း ကနဲ - - တိုင်း ကနဲ - - အံ့ကြွလာ ဝေ လေသည်။

“ဆရာမ -- ကို -- ကျနော် -- ချစ်တယ် -- ဆရာမ
ရယ် “ “အို -- လွတ်ပါ -- ကိုယ်က ကျော်ရယ် -- အိမ်ရှေ့ခန်း
ပြီး မှာ “ “ဒါဖြင့် -- အိမ်ခန်း ထဲသွား မယ်လေ “ “ဟင်
အင်း -- ဟင်အင်း -- ကျမ ကြောက်တယ် “

ငယ်စဉ်အသက် (၁၅) နှစ်အရွယ်ခန့်ကအိမ်ကို အေး
လွင်ပါကင် ပေါက်သား သော မေနှင်း စောက်ပတ်လေး က
လီး ကို တောင်း တောင်း တတဖြင့် ဖူး သော်လည်း -- ဆရာမ
မဆို သော သိက္ခာ နှင့် မိမိအသက်အရွယ်ကို လျက် -- ဖြည့်ဝင်လာခဲ့
ရသည်မှာ ဤသို့။

သို့သော် -- ယခုကဲ့သို့ နဖူး ထွေ -- ဒူး ထွေပြီး ဆို
ပြန် ထောအခါ -- မေနှင်း တစ်ကိုယ်လုံး ဆက်ဆက်တုန် မိပြန်
သည်။

“လွတ်ပါ -- ဆရာမရယ် -- အိမ်ခန်း ထဲသွား ရ
အောင်ပါ “ နုဆိုး ကြီး ပြတ် -- ဘာဆိုဘာမှ -- သတိမထား
တော့ပဲ ကိုယ်က ကျော်လူပျိုတိုင်း ကလဲရိုင်း ချင်တိုင်း ရိုင်း လေ
၏။

“ဟင်အင်း -- ဟင်အင်း -- မတော်ပါဘူး ကိုယ်က
ကျော်ရယ် “ “တော်ပါတယ် -- ကျနော်ဟာ ကပ်ကြီး တာမှ
မဟုတ်ဘဲ “ “အို -- ဘာတွေ -- ပြောမှန်း လဲမသိဘူး “

ထက်ကျော်က -- မေနှင်း ကိုယ်ကြီး ကိုယ်ကနဲ -- ရေ
ကတုတင် ပေါ်သို့တင်လိုက် လေသည်။ အိမ်ခန်း ထဲသို့တယ်လိုက်
ပုံရောက်သွား မှန်း လဲ မေနှင်း မသိလိုက် ပေ။

“ချစ်တယ် -- သိလား -- ဆရာမ “ “ကျမ -- ကျမ
တောင်း ပန်ပါတယ်ကိုယ်က ကျော်ရယ် -- ချမ်း သာမေ ပါ
နော် -- ကျမ ကြောက်လွန်း လို့ပါ “ “မကြောက်နဲ့ -- ဘာမှ
မကြောက်နဲ့ -- ခြင်ထောင်ချသား မယ် -- သိလား --
တံခါး လဲပိတ်သား တယ် “

ကိုယ်က ကျော် ပြောပုံဆိုပုံကိုကြည့်ကာ -- မေနှင်း
ခမျာငိုရခက် -- ရယ်ရခက်ကြီး ဖြစ်နေပေသည်။ မေ
နှင်း -- နှလုံး ချွံ့သက်ကိုယ်ပါသဖြင့် နေမိပေသည်။
ကိုယ်က ကျော်က -- ခြင်ထောင်ကိုဆွဲချပြီး ဆရာမကိုသွင်း ခါ

“ဟာ -- ဘာလုပ်သလဲလို့ “ “ဟိုဒင်း -- ဟိုဆရာ
မ -- ရှက်မှာဦး လို့လေ “ “ရှင်ကိုရှက်သ -- ရှင်ကို ကြောက်
စာ -- သိလား “

ထက်ကျော်က -- ဒေါသလေး ရှက်ပိတ်ဖြင့် နိမြန်း
နေသော ဆရာမပျက်နှာကို -- မြတ်မြတ်နိုးနိုး လေး ကြည့်
ရင်း -- သူ့ကိုယ်ကြီး ကိုအပေါ်မှ -- ဖိချ -- မှောက်သား
လိုက်လေသည်။ မေနှင်း အသက်ရှုမဝ အောင်ဖြစ်သွား ၏။
ကိုယ်က ကျော်လက်တင်ဖက်က -- မိုက်ချင်း ပူးကပ်နေသော
ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုကြား မှ -- ဆရာမ၏ စောက်ပတ်ကြီး ကို
ပွတ်သပ်စင်း ကိုင်လိုက်သည်။ ငယ်ထိပ် မြေ ပေါက်လိုက်သလိုပင်
မျက်လုံး ထွေက -- ဖြာဖြာဝေသွား ပြီး -- ကိုယ်က အောင်
ကျော်ပြင်ကြီး ကို -- ဝယောင် ခြောက်ခြား ဖြင့် -- ကုတ်မြ
ဖက်ထွယ်လိုက် ဧရာ လေသည်။

ထက်ကျော်လက် -- မေနှင်း စောက်ပတ်ကိုအုတ်တိုင်
လျက် -- ထမီပေါ်မှ ပွတ်သပ်နေရသည်ကိုအား မရတော့ပဲ
ထမီကြီး ကိုဆွဲချစ်ရန်ကြိုး ဝား လိုက်လေသည်။ ပူးကပ်ဖိအိပ်
ထဲသို့ သောခန္ဓာကိုယ် ကိုနှစ်ဖက်သို့လှိမ့်ချလိုက်ခါ -- ထမီ
အထက်ဆင်စလေး ကိုဆွဲချစ်လိုက်၏။

မေနှင်း ရင်ထဲဟာကနဲဖြစ်သွား ၏။ မျက်စေ့နှစ်
ဖက်ကိုတင်း တင်း မှိတ်ပြင်လိုက်ခါ -- နှုတ်ခင်း လေး ကို
ဖိကိုက်ရင်း မျက်နှာလေး တစ်ဖက်သို့စောင်း လွှဲသား မိ
ရှာသည်။ ။ မည်မျှပင်ကံမရဘဲပိတ်ပြင်း ထန်နေသော်
ငြားလည်း ထမီကိုချစ်လိုက်သောအခါ -- ရှက်လိုက်သည်မှာ

မူနီတူသွား၏။ မေနှင်း အနေဖြင့် သွေး သား ဆန္ဒပြင်း
 ပြလွန်း နှိသာ ဝေဘက်ပတ်ကိုလှကြည့်ခံမိခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
 ငယ်စဉ်မှ သူ့အဖွယ်အဖယ်မိမိဖင်ကို - - တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှလှ
 ခံခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်ချေ။ ထမီကိုချွတ်လိုက်ပြန်ကတည်းက မေ
 နှင်း စိတ်ထွေတစဉ်ကလျား - - ပျက်ပြား တုန်ပြိုဖြစ်သည်။
 လှဲချလိုက်သောအခါတွင် - - တင်ပါး နှင်ပိတ်တား ဆွဲချွတ်
 မရ။ ထက်ကျော်က - - ထွား ထွား ဖြိုး မြင်နေရသော
 မေနှင်း၏ ဝေဘက်မွှေး အဖုတ်လိုက်ပြီး ကို - - ကြည့်ကာ
 ဤမျှပသောဆရာမ၏ ဝေဘက်မွှေး အုံပြီး မှာ - - မဲ
 မှောင်နေမည်ထင်ခဲ့သော်လည်း - - ဆရာမဝေဘက်
 မွှေး လေး များ ကဖြိုး နီရောင် တောက်ကတလက်
 လက် - - ဖြာထွက်နေသလိုထင်ရသည်။

ဝေဘက်ပတ်အထက်၌ - - ဗီး ခွန်း ပုတ်ကလေး
 ပမာ - - ပေါက်နေသော ဝေဘက်မွှေး လေး များ ကို
 ထက်ကျော်ကအထူး အဆန်း ငွေတိုငွေစတင်ရက်တောက်
 ရသလိုကိုင်ကြည့်၏။ ဆရာမမေနှင်း မှာမူ - - ကြက်သီး
 ထွေဖြန်း ဖြန်း ထကာပေါင်နှစ်လုံး ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်
 ပူး ကပ်ထား မိရှာလေသည်။

ထက်ကျော်က - - အထွေအက်ကြောင့် အထက်စလေး
 ကိုသာမြင်နေရသော ဝေဘက်ပတ်ကို ပေါင်ကြိုး နှစ်လုံး
 ကြား မှ - - ကုတ်ထုတ်ရန် - - ဖြိုး စား သိအလား - - အ
 တင်း နှိတ်သည်။ မေနှင်း တလဲဝေဘက်ပတ်ကြိုး ကို ပေါင်
 နှစ်လုံး ကြား ၌ - - တင်း တင်း စေ့စေ့ - - ပူး ညှပ်ခါ
 တဆတ်ဆတ်ဇုန်ခါနေမိလေသည်။

“ဆ - - ဆရာမ - - ပေါင်ကား - - ကား ပေး
 လေ” “ဟင် - - ဟင် - - ဟင်အင်း” အဖျိုရင်း ကြိုး ပီပီ
 မေနှင်း ကလည်း ရှက်လိုက်သည်မှာ - - ပြောစရာမရှိ

အောင်ဖြစ်သည် - - ဝေဘက်မွှေး လေး များ ကိုဆွဲဆွဲကြည့်
 နေကတည်းက - - သွေး ဖြန်း ဖြန်း ပါချင်နေ၏။ သူ့လက်
 ကြိုး နှင်ထိလိုက်သောနေရာတိုင်း ကလဲ - - ဖြင်း ကနဲ - -
 ဖြင်း ကနဲ - - တင်း ကနဲ - - အခံရခက်သလိုလို - - သား ကို
 ကိုကြိုး လှိုလှိုဖြစ်နေမိလေသည်။ ထက်ကျော်က - - ဝေဘက်
 မွှေး များ ကိုသာကြာတံများ ဆွဲဆွဲဖွယ်လို - - ဖွေကစား
 ရင်း - - ပေါင်ကား ပေး ကိုသာထွင်ထွင်ကြိုး ပြောနေ
 ပြီး - - ဝေဘက်ပတ်ကြိုး ကိုအတင်း နှိတ်နေသည်။

“လက် - - လက်ကြိုး နဲ့မကိုပ်နဲ့ - - သား တယ်”
 မေနှင်း က - - မျက်ရည်လေး စင်း စင်း ဖြင့် အော်လိုက်
 မှ - - သူကဆတ်ကနဲ - - ထွန်းပြီး - - ခေါင်း တောင်ကြည့်
 သည်။ မေနှင်း လက်အစုံက - - သူ့ပေါင်ရင်း နှစ်ဖက်ကို
 ဖွဖွလေး ပွတ်ပေး နေမိရာ - - သူလီး တန်ကြိုး က - -
 တဖြော့ဖြော့ ခြင်း မာရွံ့မာရွံ့လာလေတော့သည်။
 မေနှင်း ကခေါင်း ကလေး ကိုမသိမသာဝဲဝေဘက် လျက်
 သူလီး တန်ကြိုး ကိုအကဲခပ်လိုက်မိသည်။

ဝေဘက်ညှိရွာသား ထွေးလီး ခပ်ထွေး ထွေး ဆို
 သောစကား နှင်အညီ - - ကိုထက်ကျော်လီး ကြိုး မှာ - - အယ်
 နေပေသည်။ မေနှင်း လည်ချောင်း လေး ထဲရှာတပူ
 လောင်လာသည်။ ရေဆာသလိုလို - - ရေငတ်သလိုလိုဖြင့်
 ကတုံကင်ကြိုး လဲဖြစ်လာသည်။

လတင်ကြိုး ကပြု ပြု ကြိုး ရဲလျက် - - ခြံပွင့်ကြိုး
 အလား - - အသံထိတ်စရာကြိုး ဖြစ်နေပေသည်။ ကိုထက်
 ကျော်ကဆရာမဝေဘက်ပတ်ကြိုး ကိုနှိတ်မရ - - ပြုမရဖြစ်
 နေသောအခါအသံသား လာသိအလား - - ဝေဘက်ပတ်
 အကွဲကြောင့် အစပ်လေး ထဲထိုးလျှာထည့်လို - - “ရှလူး”
 ကနဲထင်း ချိုသောဘက်သလိုရပ်ယူလိုက်လေသည်။

၅။ ရှိကိရင်း -- ဆက် ကျော်က -- စောက်ပတ်ထဲသို့လီး ကို
အဆုံး ဖိချထား ကာ -- သို့မဟုတ် ကိုဘယ်တစ်ချက် -- ဘာတစ်
ချက် -- လှိမ့်ကော -- လှိမ့် ကော ဇောင်း ထိုး -- လေး လုံး
ပေး လိုက်ရက -- လီး ကသား အိမ်ဆီသို့တိုက် ဂိုက်မသွ ခုး ပဲ
စောက် ခေါင်း နံရံဂိုအသား နု လေး များ ကိုထိုး မိလေ
ရက -- ဆရကမ -- မေနှင်း ခ် ခြေဖျား လေး များ
ကျွေး သွား ကာ -- မျက်စောဝင် လေး များ လဲ -- မှေး
သွား လေသည်။

ထက် အောင်က -- ရှေ့သို့တိုး ကာ -- ဒူး ထောက်
ထား ရကမှ -- ဆောင် ခြေဝင်ထိုင်စွဲဖင်ကြီး ကိုပူ ခက်
လှဲသလိုလှဲလှဲပြီး ခပ်သွက်သွက် လေး ဆောင်လုံး လိုက် လေ၏။

ထိုအခါ -- လီး တန်ကြီး ဂို -- အပေါ်ယံအ ရေပြား
ပြား များ ကလီး အရင်း ခွံပုံစုံ -- ဇွတ်ကနဲ -- လီး ကြီး
ဝင်သွား တိုင်း -- ဝင်သွား တိုင်း စောက်ပတ် လေး
မှ -- နင်ကနဲ -- ချိုင့်ချိုင့်သွား ရှာသကဲ့သို့လီး ကိုအပေါ်
သို့ပြန်လည်ဆွဲ နှုတ်ယူရက ခွဲလည်း စောက်ပတ်အုံကြီး ပါအထက်သို့
ဆွဲကြည့် မေဝက်တက်လာပြီး မှ -- လီး ကြီး ကျွတ်စုံ -- တွက်
တွက်လာသည်ကိုထက် အောင်က -- မျက်စေ့အရသာခံရင်း
နံ့ကြည့်ကာ -- မှန်မှန်ကြီး ဆောင်လုံး နေ ပေသည်။

မေနှင်း ကလည်း အနှစ် - ၂၀ လုံး လုံး တောဝင်
ခဲရသော ယောက်ျား လီး စစ်စစ်ကြီး၊ ခ်အလုံး ကိုယခုမှ
အစီအနှစ်ပါပါ -- ခံရလေ သော ခြေဝင်ဖင်ကြီး ကို ဘေး
သို့ယမ်း လိုက်အပေါ်သို့ ကော့ ပေး လိုက် နှင်အမျိုး မျိုး ဖွဲ့
ခံကြည့်မိ၏။

မေနှင်း လျှပ်ရှား မှလေး များ ကမထင်မှတ်ပဲ
ထိ ရေဝက်လှ၏။ အဘယ် ခြေဝင်ကို သော် စောက်ပတ်တစ်
ခြင်း ခွဲ -- ရွဲသွား သည်အထိ -- ခပ်စောင်း စောင်း

လေး ခံလျင်တင် မျိုး -- ညာဘက်သို့ဖင်ကိုယမ်း ရှိခါး ကိုလိမ်
ပေး လိုက်တိုင်း လီး တန်ကြီး က -- ကလေး -- မိပြီး အသန့်
များ ကို -- မျက်မျက်ကလေး ဆောင်လုံး မိပုံကတစ်ဖုံ။

အပေါ်သို့အကော့ -- လီး ကြီး ကလည်း ဆောင်အကျ
ဆုံး ခုံကြီး နှစ်ခုက -- "ဖတ်" ကနဲ -- ခပ်ပြင်း ပြင်း လေး
ဆောင်ချက်ကတနည်း -- အရသာ လေး များ မတူ ခြေဝင်
နှစ်ယောက်စလုံး -- လက်ထွေစမ်း သင် ဇွေရှိုချက် များ ကို
နှလုံး သား ကွန်ပြူတာဦး နောက်ကဖြိုင်တုမှတ်သား နိုင်
ကြသော ခြေဝင်ဖြိုင်၏။ ထက် ကျော်က -- လုံး ရင်း --
လုံး ရင်း -- မာန်ထလာတာဆရကမ ပေါင်တစ်ဖက်ကို
ပေါင် အောက်ထွင်ထိုင်စွဲ -- ဖင်ကြား နှင်ပွတ်ရင်း ပေါင်
တစ်ဖက်ကို -- ပုခုံး ပေါ်ထမ်း ကာ -- ဆောက်ခေါင်း ထဲ
သို့ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်ကြီး -- ဆောင်ကော -- ဆောင်ကော
လုံး သွင်း လိုက် လေ၏။

"ဖြတ် -- တွတ် -- ပြတ်ဖြို -- ဖွတ်" "အိ -- အ -- အ
အ -- အ -- အိုး အိုး -- ကျွတ်ကျွတ် "ဆရကမလက်အရံကလေးထဲ
ထွင်ခါရင်း လျက် -- သွက်သွက်ခါသွား ပြီး -- လီး တန်ကြီး က
အဆုံး အဆုံး သို့ -- တိုင် အောင် -- ဖိသိပ်ခြင်း ခံလိုစိုရပြီး
နောက် -- သွက် ရေများ ပန်း တွက်ကုန်သည် -- မေဝ
ကိုက် -- နိုး ချိခြင်း -- ကတုံကရီဖြိုင် -- ဆောက်တည်ရက
မရခြင်း ထို့ ခြေဝင်နှစ် ယောက်စလုံး တစ် ယောက်ကိုတစ်
ယောက် -- ကတုံကရီအထိတ်လန့်ဖြိုင် -- ကျစ်ကျစ်ပါ အောင်
ဖက်အား လိုက်မိကြ လေသည်။

ထိုသည့်ခါ နောက်ပိုင်း ခွဲထက် ကျော်ကလစ်လှစ်လစ်
သလိုလာ -- လာဝါး တစ်ကြီး -- ဆရကမ မေနှင်း ကလဲ
ထက် ကျော်ကော့ -- ဆက် အောင်ကို -- တစ် နေရကသို့

လေ့တိုင်း ခြေ - - အကွက်ကွက် ပေး ဖြေဖြစ် လေ
သည်။ "ပောင် - - ခဏ - - နယ်ကွက် ရယ် - - မေနှင်း "
"တင် - - ကယ်ကိုကွက် ရမှလဲ - - မောင် " "နယ်ဝတ်ဖက်
ကိုပါ - - ဟိုမှပပ ဖွည်း ထွေ ချေး ပေါတယ်ဆိုလို့ မောင်ကိုယ်
တိုင်သွား ဖြည့်မလို့ " "ကယ် လောက်ကြာမှလဲ မောင် "
"အလွန်ဆုံး တင်ပတ်ပါကွယ် - - တလဲ - - ဆာ နေမှာ ဖြော
လုံလား - - မောင်ပြန်လောဝရင် - - အစိုး ချပြီး ကျေး မှာ
ပေါ့ - - မေနှင်း ရဲ့ - - ဟဲဟဲ "

"ဟွန်း - - ခလေး ကလား ဝကား သိပ် ပြေစတ
ပဲ " "အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခြင် ထောင်ဆီ ရေခက်သွား ဖြစ်
လှ ထွေဟာ - - ခလေး ထွေပြန်ဖြစ်သွား တာချည်း ပါပဲ
"အမယ် - - အမယ် - - သူကများ - - ဖလော် ထွေဟာ ထွေ
ထုတ်တတ် နေပါလား - - တင်း - - တင်း " "ပောင်က
ကျောင်း ကသင်တဲပညာမတတ် ပေမဲ့တဝက ပေး တဲပညာ
တော - - အကွန်ဆည်း ပူး မိပါတယ် " "အမလေး အထင်ကြီး
လိုက်စား နေ " "

ချစ်စ - - ခင်စ - - ဖြစ်စ - - တစအလှ အစ
များ ကိုအသက် (၃၀၀) ကျော်မှသုတေ့နှစ်ဦး ဖြစ်နိုင်လောကြာ
သည် ဖြစ် လေရကား - - ဧည့်ခန်း - - မီး ဖို - - ရေချိုး
ခန်း နေည - - မရွေး - - ဤရာထွင်ဖိဖြတ်ကြ ဖြေဖြစ်၏။
ယခု တော - - ဆက် ကျော်မလောသည်မှာ (၂) ရက်ပင်ရှိသွာ
ပေပြီ - - ။

"ထက် အောင် - - သား ရေ - - ခဏ - - ခဏ " သူ့အ
နှင်ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ရင်း နီး ပြီး ခါမှ - - ထက် အောင်အ
မိ - - ဆရာမ - - မေနှင်းဆို ချစ်ခင်လောရသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ - - လာပြီ " ကောင်စွား လေး က တော
ဘိုတို လေး ဖြစ် - - အခန်း ထဲမှ ပြေး ထွက်လာပြီ - - ဆရာ

ရင် နေ သော အဝတ်တံဆိပ်နား ထွင်လာ ဝရင်သည်။ "ဒိ - -
ဘီဒီ - - ဟိုထက် ရွှေရ အောင် - - နှစ်မလား - - သား "
"ဒါလေး များ - - နီး - - နီး " ထက် အောင်ကယ် ပေ
ဘီဒီပ ဖွည်း အပြည့်ကြီး ကို - - တင် သောက်တည်း ရွှေရန်ကြီး
တေး လိုက်သည်။ "ဟဲ - - ဟဲ - - နေအုံး ဆရာမပါ - - ကုတုန်း
ပေး မယ် လေသား ရဲ့ " မေနှင်း က - - ထက် အောင် နှင်
ပုခုံး ချင်း ဖျဉ်ချိ - - ဘီဒီကြီး ကိုဖြိုင်တုတုန်း ရွှေ နေ ပေ
သည်။ ဖြောပန်း ကန်အသစ်များ ကအဝတ်တံဆိပ် အောင်ဆုံး
ထပ်ပွဲ - - ဝတ္ထုပူး များ ဖြစ် - - သိမ်း ဆည်း ထား သော
ဖြောင့် - - လေး လံလွန်း နေသည်။

မေနှင်း က - - အဝတ်တံဆိပ်ကုန်း ရင်း - - ထမီ
စကိုန နင်း မိကော - - ထမီတတ်ကနဲ - - ထွတ်ကျသွား သည်။
"ဟာ - - "ထက် အောင် - - လွတ်ခနဲ - - အောင်လိုက်သည်။
ဖွေး ကနဲ - - ဖင်ကြီး က ပေါ်သွား သကဲ့သို့ စောက် မွေး
အဖုတ်လိုက်ကြီး ကထက် အောင်ကို - - ကျောက်ရုတ်တင် ရုတ်လို
တောင်တင်း သွား စေ လေသည် - - ဆရာမအ နေ ဘက်ကျကျ
သို့လန်ပြီး ခုန်ဆုတ်လိုက် သောထက် အောင် - - ထမီကုန်း
ကောက်လိုက်စဉ် ဖင်နှင်ခြင်း ကြား မှပြု ထွက်လာ သော
ခရာမ စောက်ပတ်ပြီး ကိုကွက်ကွက်ကွင်း ကွင်း ကြီး ထွေ
လိုက်ရ လေ၏။ ဟို ဖြောင့်ချစ်ချင်း - - တောင် ဘိုတို လေး
ထဲမှ - - လီး က ဖြောင့် ကနဲ - - တောင် ထသွား ပြီး
မတ် ထောင်လာပါ လေ တောသည်။

မေနှင်း လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ - - တောင် ဘို
တို လေး ထဲမှ - - လီး က ဝေါက် တောက်ကြီး တန်း နေသည်ကို
အသဲယား ဖွယ်ကြီး ထွေလိုက်ရပြီး - - ထမီကိုဖြစ်ကတတ်
ဆန်း - - လုံး ထွေး ဝတ်ခါ - - ကြက် သေ - - သေသွား မိ၏။
ကဒင် လေး အကွင်း ပွဲ - - ထက် အောင်က - -

ကရဝမခါး လေး ကိုကတိကနဲဆွဲယူလိုက် ၇၁-- မေနှင်း ခ
မျှခါး လေး ကော့ကနဲဖြူခါ-- ၇၂ ချင်း အဝိဇိယသား
လေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု-- ပူး တပ်ဇိလိုက်သည် နှင့်ကျစ်
သန်မာသောထက် အောင်-- လက်နှစ်ဖက်က မေနှင်း ကို
တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်း ယူ ပြောဖက်ခါ-- နှုတ်ခမ်း ချင်း တေ
ရုပ်လိုက် လေသည်။ လီး တန်ကြီး ကလဲ-- မေနှင်း န် ပေါင်
ထွင်း ဩဒါးသို့-- ထက်ထက်သန်သန်ကြီး ထိုး ဝင်သွား
လေသည်။

ပူ ရွေး ချိမြ သောအနမ်း ပူစီး အား ကပေနှင်း
ခန္ဓာကိုယ်ရှိအ ကြောအချစ် များ ကိုကိုဝိလျာဝိပြင်လိုက်၏။
ခန္ဓာကိုယ် လေး ကလျင်လျာဝိသလို-- သိစိတ်စိတ်သွား ခ်။
မေနှင်း လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ထက် အောင်လည်ပင်း ကို
ရစ်သိုင်း ထား ဝိလျာဝိသား ဖြစ်သွား လေသည်။ ထက် အောင်
ကသန်မာဖြတ်လက် သော-- လူငယ်ဝိဝိပင် မေနှင်း တို့ရှု
အောင်မှ-- နှိကြီး နှစ်လုံး ကိုပွတ် ချေပြီး ခေတ်ပတ်
ကြီး ကိုလဲရှုရှု လေး နှိတ် ပေး လိုက်သည်။ အပေါ် အောက်
နှစ်ဖက်ညွှတ်ကဝင်စား ရသောပွတ်သတ် မှကြောင့် မေ
နှင်း -- ထအင်း အင်း ဖြင့် ပေါင်တန်ရှည်ကြီး ထွေကား
ထွက်လာပြီး -- ထက် အောင်-- နှုတ်ခမ်း ကိုပြန်လည်၍
အား ရမ်း ရလေး ရုပ် ပေး လိုက် ခ် လေသည်။

ထိုအခါ-- ထက် အောင်က-- မေနှင်း လက်တစ်
ဖက်ကိုနွဲယူပြီး လျင်မာစား နေသော-- အသား ချော
ကြီး ပေါ်တင် ပေး လိုက် လေ၏။ မေနှင်း ကထက် အောင်
၏ပထန်များ ရုံး လီး ဖြင့်-- ခေတ်ပတ်ပြုသွား ခဲ့ရ
သောလီး ကြီး ပါလား ဟု ထွေး ဖိကော-- ကြက်သီး ထွေက
ဖြိုး ဖြိုး ဖြင်း ဖြင်း -- ထသွား မိလေ တော့သည်။

ထက် အောင်က မေနှင်း ကိုအသားထွက် ဖေး ပြီး
တောင်-- ကိုချစ်ပြင်လိုက် လေ ၇၁-- မိုး ဦး ကုထင်မြင်ရ
လေ့ရှိ သောခါး ရှည်စွဲကြီး အလှား လီး ကြီး ကဟိုယမ်း --
ဒီယမ်း ဖြင့်ထွက်လာ သော တော့သည်-- မေနှင်း ကလီး ကြီး
ကိုအံ့အော့ဝှော့ပြည့်ရမ်း -- ဒူး လေး ထောက်ချလိုက်ခါ--
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်အထက် အောက်ဆင်္ဂို-- ဆုတ်ကိုဝိပြီး --
လီး ထိဝိကိုပြုကြည့်လိုက် လေသည်။

သပြေလီး မှည့်စုံဆိုညှိပြောင် နေသောလီး ထိဝိ
က မေနှင်း ကိုဖမ်း ဝား လိုက် လေသည်။ အံ့မျှား အား ဖြင့်
လီး များ ကရံကြနိကြ-- ပန်း နု ရေခင် ပြေး ကြသည်။
ထက် အောင်လီး ကမူဆိုသို့မဟုတ်-- သပြေသီး ရေခင်--
ညှိခဲ-- ပြောင်တင်း နေ၏။ ခစ်ကြီး ကလဲ-- တဖြား
လီး ထွေလို-- ရုတ်စိတ်မဟုတ်-- ဝါး ဖြား ခင်လို နေခက်
ဖြန် ကော့ နေသည်-- ခေတ် ခေါင်း သဲသိုလုံး ဝင်သွား
ပါက-- ခင်က-- အထွင်း သား အသနု လေး များ ကိုဂက်
ဂက်စစ်စက်-- ချိတ်ဆွဲပြင်မည့်သ တော့ရှိ လေသည်။

“သား ရယ်-- မင်း ဟာကြီး မျှ ကရဝမ-- တစ်
ခါမှ-- မမြင်ဖူးအဖူး -- သိပ်လှ-- သိပ်ကြီး ဟာပဲကွယ်--
မင်း -- လိမ်း ဆေး ထွေတော့ ထွေလိမ်း လား ဟင်”

မေနှင်း -- အရဝရကို ခေတ္တ မေ့ပြင်လိုက်သည်။
ဘုံမျှ-- ချင်စရာတစ်ထုံး တစ်ကြီး မျှ မေ့ရှင်း မမြင်
ဘူး သေး -- “ဟာ အေးမှ-- မလိမီး ပါဘူး ကရဝမ”
ထက် အောင်က-- လက်နှစ်ဖက်ကိုအိအိပေါ် နှုတ်
ခမ်း သို့လှမ်း ကိုဝိထား ပြီး သူလီး ကြီး ကိုအား ပါး တရ
ကိုဝိကြည့် နေသောကရဝမကို ငုံ့ကြည့် နေ လေသည်။

“တင်-- ဟင်း -- သန်လဲ-- သန်တယ်-- ကြည့်ပါ
လား ရုန်း နေတပဲ-- ခင်-- ခင်”

မေနှင်း က ပြောပြော ဆိုလိုက်ညိး က လေး ဖြစ်
လီး ငယ်ထံဝံကလေး ကို "တော့ကံ" ခနဲ -- ရှိကံလိုက် လေရ
ထက် အောင် ငါကြီး -- တုန်ကနဲ ခါသွား သည်။

"ဆိုရောကြီး ကွယ်" တော့ကံဆုတ်ခန့် မရှိတရှိ ရှိ
လှား သောလီး ကြီး ကို ပြောပြော နှစ်ဖက်ဖက် နှစ်ပွတ်ရင်း ကျေး
ကျေနပ် နပ် လေး ပီပီဖြစ်သွား ရှာ လေသည်။

"ပြတ် -- ခနဲ -- ချစ်ရောခ လေး ငယ်တစ် ယော
ကို နှုတ်ခမ်း လေး ဖြစ်ရပ်သလို -- လီး ထိပ်ကိုတင်ချက် စုတ်
လိုက်ရ -- ပွေး ဖိကြီး -- ကျွဲကနဲ -- အပေါ် သို့လိတ်တက်
သွား သည်။ မေနှင်း က -- လီး အရေခွံ များ ကို -- အရင်း
သို့ဆွဲချပုံလိုက်ပြီး ညှိရောခိသမ်း နေသောလီး ထိပ်ကြီး
လှာ -- ဖျား လေး ဖြစ် -- တိုတို -- ဒီတိုကစား လိုက် လေ၏
လက်ထဲ ခွဲဆုတ်သား သောလီး ကိုယ်ထည်ကြီး ကပွကနဲ -- ပွကနဲ
ကြွသွား ပြီး -- အကြော တွေ အောင်သွား လေသည်။ လှာ
ဖျား လေး က -- လီး ထိပ်ရှိအပေါက် လေး ထဲသို့ဆတ်ခနဲ နေ
အောင် -- ထိုး လိုက် သောအခါ --

"အ -- ဆရာမ -- အ -- အင် " "အနီ -- အနီ "

ထက် အောင် -- ရုတ်တရက် -- မထိန်း ချုပ်နီင် တေ
ပဲဆရာမနှုတ်ခမ်း နှစ်ဖွဲ့ကြား သို့လီး တန် ရှည်တုတ်တုတ်ကြီး
ကို ဆောင့်ကည့်လိုက်ပါ လေ တော့သည်။ မေနှင်း ပါး စပ် လေး
ထဲ ခွဲလီး ကြီး ကြွပ်သိပ်လျက်ဝင် ရောက်သွား ပြီး -- လီး အ
ဖျား က -- အောင် လေ ခင်အထံသို့စိုက်ဝင်သွား ပေရော
အသက်ရှုပ်မှား သွားလေ၏။

ထက် အောင်က တော့ -- မေနှင်း ခေါင်း လေး ကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခုံကိုင်လျက် -- အောင်က -- အောင်က
လိုး လိုက်မိ လေ၏။ မေနှင်း -- မျက်နှာ လေး ရဲရဲနီတ --
မျက်ရည် လေး များ ရိုင်း သွား ပြီး ထက် အောင်လ ပွေး အုံ

ကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် -- ခုံကိုင်လျက် -- တော့ -- ခေါင်း ကို
နေဘက်သို့ကွန်ကွတ်ရုန်း ဖယ်လိုက်ရ လေ၏။ ထိုအခါကျမှ -- လီး
တန်ကြီး က -- ပြတ်ကနဲ -- ပါး စပ်ထဲမှ -- ဆွက်သွား လေ
တော့သည်။

"ကွာ -- ဆိုး လိုက်ထာ -- ထိုး " မေနှင်း က -- မျက်
နှာ လေး အုံအုံဖြင့် ဒေါကန်လျက် -- ထက် အောင်ကို မျက် ခေါင်း
လေး ထိုး လိုက်သည် -- ထက် အောင်က -- ကမမ်း ကတမ်း ထို
လိုက်ခါ -- မေနှင်း ပုခုံး လေး ကို ခုံကိုင်ပြီး -- မျက်နှာ
ငယ် လေး ဖြစ် တော့င်း ပန်ရှာ လေသည်။

"သား -- ဗီတိုကို -- မထိန်း နီင် တော့လို့ပါ --
ဆရာမ -- ရယ် " "တော်စိမ်း ပါ -- မင်း ဗီတိုမထိန်း နီင်
က -- ကိစ္စမရှိဘူး -- ဝါမှ အသက်ဘယ်ကရှာမှန်း ခုသိ
အောင်ဖြစ်သွား တာ "

ချစ်ငယ် ၇ လေး ဖေါင်း ကား စုပွ -- စုပွ
ပြော နေသော -- မေနှင်း ခါး လေး ကို -- အသားအသား
နမ်း ရှိုက်လိုက် သောအခါ ဒေါသပူပူနီထ နေသော မေနှင်း
မောင်အပျိုကြီး -- ကျေနပ်ရပြန်၏။

"တော်ဖြို -- မဂုတ် ပေး တော့ဘူး -- တင် " "ဆရာမကိုသား
ယက် ပေး မယ်လေ " "အို -- မလှုပ်ခမ်း
ပါနဲ့ -- ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် " "အဲဒါ -- ညစ်ပတ်ထာမှမဟုတ်
ထာကရောမရဲ့ -- အဲဒီလူနူး ပေး နှပ် ပေး ထား မှဖီး လိ
တွေတက်ပြီး -- ဖြုတ်တဲ့အခါ -- ကျ တော့ဆရာမလဲ ကောင်း
သား လဲ ကောင်း " "အမယ် -- အမယ် -- အပိုင်ကြီး ပါ
လား -- မင်း အဖြုတ်ကိုဘယ်သူက -- ခံမယ် ပြော သေး လို့
လဲ -- ရို -- ရိုရ သေး တော့ " မေနှင်း ကထက် အောင်ကို
ကရော် -- ကရော်ဟုလက်ညှိုး လေး ကျွေး ချီအနီခုံလုပ်
ခါ -- အိပ်ခန်း ထဲသို့ဝင် ပြေး လေသည်။

ထက် အောင်နှစ်သွား သွား သည်-- ထုံး လိုတန်း လန်း
နှစ်-- လီး ပြီး က အောင် ခြေ ဝင် ထိုင် ထား ခြေကြမ်း ပြင် နှစ်
ဒဂွန်တိုက် နေသည်။ ထွေဩ သေး ဇာ ဝါ ဝါ သရ ဝါ သရ ဝါ "ဟု--
ဇိတ်ထဲက ဒေဂွန်လျက်-- အိတ်ခန်း ထဲသို့ အ ပြေး လေး လိုက်ချသွား
လေ၏။ "ဟင်-- " ဆရာဝါ-- မေနှင်း အိတ်ခန်း ထဲဝင်
သွား သည်ကို ထွေပါလျက်-- အိတ်ခန်း အတွင်း ခွဲ-- ဝါ သရ ထွေ
အိတ် အောင်-- မျက် မှောင် လေး ကုတ်ကျသွား ကာ ဟိုသည်--
ဩဇာသည်။

ထက် အောင် မျက်နှာပြုံး ဖြိုး ဖြိုး ပြုံး ဖြစ်သွား လေ
သည်။ ကုတင် အောင် ခွဲ-- သံ သေတ္တာ ဝါ ဝါ လုံး ရှိ သည်။ ထိုသံ
သေတ္တာ ကို အက ဝါ အကွယ် ယူလျက်-- မေနှင်း က လေး ဘက် လေး
အောက် ကုန်း ကုန်း လေး ပုန်း နေခြင်း ပင် ဖြစ် လေသည်။
အ ယိုး ပြုံး များ -- လုပ် ရသည် မှ ဝါ အ တော် ကပ် သီး ကပ် သပ်
နှိုက် လွန်း ဝါ သည်-- ခံ ချင် သည် မှ ဝါ လွ နေသည်-- ရှက် လိုက်
သည် မှ ဝါ ကလည်း -- တကမ္ဘာ လုံး မှ ဝါ-- သူ တို့ သာ အ ရှက် တတ်
ဆုံး -- ထက် အောင် က-- မြင် တန် ဆီ လျက်-- ကုတင်
ကို ပတ် ပြီး လီး ပြုံး တန်း လန်း ဖြင့် တပတ် လျှောက် သည်။
မေနှင်း ပြိုင် ပြိုင် နေ မည် အ ဝါ ပါ သည်-- ထက် အောင် က
တပတ် အပြင် ခွဲ-- ကုတင် တပတ် မှ နေစဉ်-- ပြော ဝင် တင်း
ဝင်း အိ နေ သော-- ဆရာ ဝါ ဝါ ဝါ ကြီး ကို ဆီ လေး ဆွဲ ဝါ
ခါ-- လီး နှစ် အောင် ထံ သား လိုက် လေသည်။

"ဟဲ့-- အမ လေး လေး -- မ အေး ပေး လေး မျက်
စိတ် လဲ လျှင် လိုက် ဆရာ ဝါ ဝါ ဝါ-- အဲ့-- ဟဲ့-- အဲ့ ခါ--
ဖင် နေ ဝါ-- အ ပေါက် မှ ဝါ ပြုံး -- ထိုး မ ဆည့် လိုက် ပါ နဲ့
ကိုယ် တော် လေး ရယ်-- ဟဲ့-- အို-- နေ အုံ လေး-- ခါ
အပြင် ထွက် ပါ ဝါ ဝါ-- အို-- ဒီ ကေ ဝါ လေး ။

ဆရာ ဝါ-- မေနှင်း ကုတင် အောင် ခွဲ-- အွတ် ချိန်

မ ရ တေ ဝါ-- သံ သေတ္တာ ဝါ ဝါ ဝါ-- ကုတင် နှစ် ဝါ ပြုံး
ညှပ် နေသည်။ ထိုသို့ ဝါ ဝါ ဝါ-- ဝါ ဝါ ဝါ-- ဖြစ် နေ ချိန်
ထွက်-- တစ် အောင် က-- ဆရာ ဝါ-- ဝါ ဝါ ဝါ--
ထိပ် ကြီး ဖြင့် တဂွန်-- မေ့ နေ ဝါ ပေး လိုက် ဝါ ဝါ ဝါ
အင် ကြီး ကေ ဝါ ထောင် သွား ပါ လေသည်။

"အို-- ဟဲ့ ကေ ဝါ လေး -- ဝါ ဝါ-- မလှ ဝါ နဲ့
နေ ဝါ " ဆရာ ဝါ မက ပုန်း တာ ကို " ဟဲ့-- ပုန်း တာ
နဲ့ ဝါ ကြ ဝါ ကို မှတ် သွား ဟဲ့ နှစ် ဝါ ဝါ ကြီး ကို ကြော် လိုက် သဲ ရဲ လား
လွင် လွင် ဆို-- တပတ် လေ ဝါ အိတ် ဝါ သာ သဲ လဲ နေ တာ-- ဝါ
ဆရာ ဝါ ဝါ ဝါ ပြီး ဆေး ဝါ ပေး ခဲ့ ရ သေး တယ်--
ဝါ ဝါ-- ဝါ ဝါ ဝါ တာ တာ တေ သူ လုပ် ပါ-- ထက် အောင် ရယ်
ကျော် မ ဝါ ဝါ-- ကြ ဝါ မ ကေ ဝါ ဖြစ် ကုန် ပါ ဆုံး မယ်
ဟဲ့-- အို-- ဒီ-- မသ ဝါ လေး -- နယ်-- အေ "

ဆရာ ဝါ မက ထွက် ထွက် ကေ ဝါ များ ပြော နေ ဝါ
ထက် အောင် က-- ဝါ ဝါ ဒေဂွန် ရဲ ရဲ လေး ကို လီး ထိပ်
ဖြင့်-- မေ့ မေ့ ပေး ရင်း-- လက် တပ် ဖက် က မေ့
ချေ ဝါ ကြီး နှစ် ချေ ဝါ ပူး ကပ် သား သက် သို့ ပြုံး ထွက်
လုံး တစ် နေ သော-- ဝါ ကြ ဝါ အောင် ဝါ မှ-- ဝါ
ဖုတ် ကြို ကို လက် တပ် ဖက် နှစ် ဆွဲ-- ဆွဲ ပွတ် တင် ပေး ရင်း
လက် ဝါ လယ် လေး က-- ဝါ ဝါ လေး ကို-- ချိတ်-- ချိတ်
ဆွဲ ပေး လိုက် လေသည်။

"အ-- ထွက်-- အို-- အို-- ဝါ ထွက် မ ရ စေ ဆုံး
ဟဲ့ " ဆရာ ဝါ-- ဝါ ကြီး က-- ဒေဂွန် သော အောင် ဝါ ဝါ
ကဲ့ သို့ ဟက် ဟက် ဝါ-- သည် ဟက် ဟက် ဝါ-- ဝါ ဝါ ဝါ
ထက် အောင် က-- ဆရာ ဝါ-- အိတ် လေး ကို လက် ဝါ လယ်
ဖြင့်-- ထုံး ဝါ ကြီး-- မေ့ ကေ ဝါ နေ ဝါ ဝါ တန်
ရှည် ရှည် ကြီး ကလဲ ဝါ ဝါ လေး ကို ပေး ဝါ ဝါ ဝါ

ရှုံး အ -- ရှုတရှုတ် -- အမ လေး လေး -- ဟင်
အင်း -- "ကရဝမကုတင် အောက်မှ ခေါင်း မထွက်နိုင်
တေ့ပဲထက် အောက်မှ မှုအ နောက် -- အပွတ်အသပ် ထွေ
ကြား ခြုံ ခေဘက် ရေများ စိင်ကဝ -- စိင်ကဝ -- ယိုဗီး ကျ
လဝစ်။

"အင်း -- ခုံး ခုံး -- ဟအား -- ဟင်း ဟင်း ဟင်း"
ကုတင် အောက်မှ -- ခေါင်း ထွက်နိုင် ရေး အထွက်ကရဝမ
လက် လျေ့သလိုဟိ လေဟန် -- ငြိမ်သက်သွား ပြီး -- ဖင်ပူး
တောင်း ထောင့်ထား သေ -- ဖင်ကြီး ကသယိုယမ်း သည်
သင်း -- နီဇ်လိုက် -- မြင်လိုက် တေ့သလိုက် -- ချိုင့်လိုက်ဖြစ်
နေဂှာ လေ တေ့သည်။ ထက် အောက်လီး ထိပ်မှ ဝလည်း အ ရေ
ကြည်များ နီဇ်လှာပြီး ဖြစ် လေဂှာ -- ဆဂှာမ ဖေဘက်ပတ်
ဝိုင်း ဝိုင်း အပေါက် လေး ထဲသို့ဖြပြီး တေ့သွင်း လိုက်၏။

ရှုံအား -- ကုံအား သော ကြောင့်ဆဂှာမ -- ဝေဘက်
ပတ်က -- ကျစ်မာလျက် -- လီး ထိပ်ကြီး ကိုတင်း ခံအား ဂှာ
လီး တန်ကြီး က -- ထိုဆဝါး ကြီး နယ် -- ကေ့သွား ပြီး မှ --
ဇ် -- ကနဲ -- ဝေဘက် ခေါင်း ပေါက်ထဲသို့လထစ်ကြီး ကွဲဝင်
သွား လေသည်။ "အဝ -- အား -- ဟဲဟဲဟဲ -- နေအုံး --
နေအုံး -- အမ လေး လေး "အမ နီ အပြင်သို့ထွက် ဂန်အ
ကြောတ်အကန် နေဘက်သို့ကိုယ်သည် -- ထိုသို့ နေဘက်ကိုတိုး လာ
သည်ကိုအခွင့် ကောင်း ယူလျက် -- ထက် အောင် -- ကခပ်ဖိဖိ
လေး -- ပြတ်ထွတ် -- ဟု သေအသံ နီအတူ ဆေဝင်ထည်လိုက်
လေဂှာ -- အင်း -- ဟု သေ -- အသံရှည် လေး ဆွဲဂင်း
မေနှင်း ဝပ်ကျသွား ဂှာ လေ တေ့သည်။

"ပြစ် -- ဆွတ် -- ခွတ် -- ဆွတ် -- ပြတ် " "ဟင် --
ဟင် -- အင် -- ဟင် -- ခုံး ခုံး -- အင် -- ဟင် -- ဟင် --
ဝေဘက်ပတ်အပြင်အုံသံသွား သော်လည်း အထွင်း

အပေါက်ကကျပေး ပေါက် ဝေဘက်ပတ် မရှိ သေဝ ကြောင့်
လုံး ပတ် -- ဂ -- လက်မခန့်ရှိ သေဝထက် အောက်လီး တန်ကြီး
တစ်ဝက် လေဘက်မှ ဝပင် -- ဝေဘက်ပတ် အောက်အစပ်ရှိ
ရေဗီးကြောင့် ချုပ်ရိုး လေး နား မှကပ်စို -- ဖျတ်ကနဲ
ကွဲထွက်သွား ကဝ -- သွေး များ ချင်း ချင်း နီရဲသွား လေ
သည်။ ထက် အောင်က -- ထိုသို့ သွေး သံတရဲရဲဖြင့်လုံး ဂသည်
ကိုပင် -- အဂှာသအ ကွေ့ကြီး ထွေကဝ -- လီး ကိုအစုံး ကိုင်
အောင် ဆေဝင်ဖိလုံး သွင်း ဂင်း ထက်ခါထက်ခါဆေဝင်
လိုက် ဆေဂှာအစပ်တုန် နေ အတ် သေအဂှာမ ဖင်ကြီး က
လိုင်း ကလေး များ ထကဝ -- ထကဝခါး ဆီသို့ပြေး ပြေး
တက်သွင်း ၏။

ဝေဘက်ပတ်အုံကြီး ကိုရိုစို နေဘက်သို့ပြု လာပြီး
ခံအား လေး ကလဲအသင်အတင် ကောင်း နေ သေဝ ကြောင့်
သေထက် အောင်လိင်တန်ကြီး ဒါက်ကိုခံနိုင် နေခြင်း ပင်။
ထိသလား တေ့မေ မေနှင်း -- တစ်ချက်ချီသိုသ လေဘက်ပြတ်
ပြစ် နှစ်နှစ် ဆေအင်ချလိုက်တိုင်း -- ဝေဘက်စီ လေး မှာကျင်
ကနဲ -- ကျင်ကနဲ -- ခါခါသွား ဂှာသည်။ မေနှင်း မျက်ဂည်
ထွေ ထွေကျ သေဝပင် -- အတင်း ခံ နေဂှာပြီး -- ခွဲမှု
ကြီး မား ဂှည်လျာ သေဝလီး တန်ကြီး အလုံး ကိုသသုံး ဂှက်
လေဘက် -- ထက်ကိုခံလိုက်ဂလျင် -- ဝေဘက်ပတ်တင် ခံလုံး
သေဘက်ကိုင်း သွား ပြီး -- အ ဖြောင့်မိထား သေအနာ
စိမ်း ဘုလို -- ရဲရဲနီ နေမှည့်မှာ သေချာသည်။

စပ်ဖြစ် ဖြစ် ဝေခနာလေး နေဘက်မှ --
စိင်ချီခြွန် သေဘက်မအဂှာသ လေး ကပ်ငြိပါလာလိုသာ
လျင်လီး ဒါက်ကို -- ကြိတ်ဖြစ်ခံစား ဂင်း -- မေနှင်း အ
တင်း ထား နီဝဲဖြစ် ပင်ဖြစ် လေသည်။

"ပြစ် -- ခုတ် -- " ဟု သေဝခပ်ထစ်ထစ်အသံ

မိုး လေး သာ နား ဆဲဝင်လှာလို့က တော့ - - - ဖိန်ကွင်
သွား အောင် ကောင်း သလောက် - - နာလိုက်သည်မှ ဝ
လည်း - - အသဲကို စွဲသွား တတ် လေသည်။

ခပ်ကြမ်း ကြမ်း လေး - - သုံး လေး ချက် အောင်
လိုက် - - မှေး ပြီး ခပ်ဖွဖွ လေး ဆွဲဆွဲထုတ်လိုက် - - -
စောက်ပတ် ခြစ်အား လေး ကိုခံစား လိုက်ဖြင့်အမျိုး မျိုး
လှုပ်ချင်တိုင်း လှုပ်ပြီး နောက် - - ဆက် အောင်ကဆရာမ
၏ ဖင်ကြီး ကို - - ပွတ်ခါ - - ပွတ်ခါ - - သပ်ရင်း "အင်း"
ကနဲ - - အင်း ကနဲ - - ခပ်ခွဲခွဲမှ ဆောင်သည်လိုက်
လေရာ - - အမျိုး စောက် ခေါင်း ထဲတွင်အနှစ်နှစ်
အလှလက - - သိမ်း ဆည်း - - အား သေသွက်ရည်မြစ်မြစ်
ခဲခဲ လေး မှား ဖွီး ကနဲ - - ဖွီး ကနဲ - - ပန်း ထွက်ကုန်
လေသည်။

ဆရာမကို - - - ကူတင် ပေ၍ တင်ပြီး နောက်
ဒူး နှစ် ချောင်း ကို ထောက်ကာ - - စွဲသွား သော
စောက်မတ်အဖွဲ့ လေး ကိုတွင်း စဖြင့်တို့ပေး ရင်း ဆက်
အောင်အ သေအချာဖြူကြည့်လိုက် လေသည်။

"တော် တော် များ လအ ဟင်"
ဆရာမ - - မေနှင်း အသံကနဲ ဓွေအား
ပျော့ နေ၏။

"သိမ်မ များ ပါဘူး - - တစ်လက် မခွဲ လောက် ပါ"
"ဘုရား - - ဘုရား - - ငါ့ဟောကြီး ကို တောင်
တစ်လက် မခွဲ လောက်စွဲ အောင်လို့ တယ်ဆိုရင်ဆက် အောင်
ရယ် - - နင်လီး ဟာလုလီး မှဟုတ် သေး ရဲ့လား ဟယ် - -
ဒါ ခြေ ဝင်လွင်လွင် လေး မဆန် ဝင် ဝတကိုး"

"ဆရာမ - - အ ပေါက်ကကျဉ်း ကိုလဲကျဉ်း ပါတယ်
ဆရာမ - - ခန္ဓာ ကိုယ် နဲ့ ကိုရင် အပေါက်ကျယ်ကို ကောင်း တာ

"ဟဲ့ - - လူကြီး ကိုင်း - - အ ပေါက်ကျယ်တာမှ မဟုတ်
ဆာ - - နင်ထင်ရာ တွေစွတ် ပြောမ နေနဲ့"

ဆရာမက - - အဖီကိုပြင်ဝက် - - ခေါင်း ကိုပြင်
ပတ်ရင်း - - ကူတင် ပေ၍ မှ - - ဆင်း ရန် - - ပြင်ဆင်
လိုက်သည်။

"တယ်ကိုလဲဆရာမရဲ့ နေပါအုံး - - နောက်တစ်ချိ
လောက် လေ"

"အလို တော် - - နင်လုပ်တိုင်း ခံရ အောင် - - ငါ
က နင်နဲ့ နီး မမှ မှတ် ပဲဟဲ့ - - ဖယ် - - လွတ်စမ်း - - ဆက်
အောင် - - တစ် ခါဆက်ဆံဆယ် ခါလန် - - ဆိုတာ - - နင်လို့
ကောင်း မျိုး - - ဖယ်လွတ်"

"ဆရာမ - - ရယ် - - လိမ် မဝစမ်း ပါ"

"ဘာရယ် - - နင်က - - ငါ့ကို - - ကဲဟယ်"

လက်တစ်ဖက် - - လေထူညီအ ဖြောက် - - ဆက်
အောင်က - - လက် ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်း ကိုင်ပြီး - - ကူတင်
ပေ၍ တွန်း လှဲချလိုက် လေရာ - - နှစ် သေဘက်သား ထပ်
လွန်လဲသွား ပြန်သည်။

ချက်ချင်း - - ဆက် အောင်လက်က မြန်သည် - -
အဖီကို - - ဖတ်ကနဲ - - ဆွဲချက်လိုက် ခါ - - မ ပျော့မမော
ခပ်တင်း တင်း လီး တန်ကြီး ကို စောက်ပတ်အဝသို့ တွေ
လွတ်ပြီး ဆောင်ချလိုက်၏။

"မြှုပ် - - - တစ် - - ဒါ"

"အင်း - - အင်း - - - - အင်း ဟင်း"

"အား - - ဣတ် - - ဣတ် - - အင်း ဟင်း"

တောဝါဒီ -- ပြေး နှလုံး ဆုံး ပျံ့သော ဝင်း တွန်း
နေသော -- တစ်ရိုင်း မြီး ဘိုး -- မုဆိုး တ -- မေ့တေး
သေခတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သည်နှင့် -- စာအေဂုတ်တည်း --
တစ်စည်း ထူသည်။

ဗြိတိကျသွားစဉ် -- နို့စစ်လုံး ဘိုး -- တော်လီ
ကြား မှ -- ဆွဲထုတ်ခါညှစ်ညှစ်သဘာဝလေး စို့ပေး လိုက်
ဂုဏ် --

လက်သီး ဆုတ်ကလေး များ ပြောကျသွား ကြသည်။
တင်း ကား တောဝါဒီအား သော ပေါင်တန် ဂရုဗြီး များ
လျော့ရဲပြီကား သွား ကြသည်။

အပိုဗြီး ထွေ -- အလုံး ရခက်သည် မှာ အမှန်ပင်။

သို့သော် -- အပိုဗြီး ထွေ -- အထောက်အပံ့ပေး

မျှင် တော --

သုဝယ်ချင်း ရေး --

နေဝက်အိုရင် -- ခင်ဗျား ဟိုး --

အပိုဗြီး ပဲ -- လှုပ် တော့မယ် -- ဗျ။

အဲဒါ -- အသေအချာပဲ။ ။